

Dvisavaitinis Iliustruotas Jaunimo laikraštis. L. Vyčių organizacijos organas,
TOMAS IV. SPALIŲ (OCTOBER) 25 D., 1917 M. No. 17 (38)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill.
 Under Act of March 3, 1879.

Prie Jaunimo Ydų ir Silpnybių.

ORGANIZATYVIS gyvenimas duoda progos pažinti žmonių charakterius. Gerai pažinus lietuvių jaunimą, pasidaro truputį liudna. Skaudžiausia yra tai, kad jame stoka idealų, tų skaisčių žvaigždžių, kurios nušviečia gyvenimui kelią ir veda prie tikslo.

Dalis mūsų jaunimo gyvena dienos išpuodžiais, eina jų dvelkimu. Jaunystės laiko suvis neapkainuoja. Nežino net, kam gyvena ir kam tarnauti reikia. Vieniems stoka supratimo savo priedermių, kitiems, ant nelaimės, didžiūmai, stoka geros valios.

Ar valia mums buti tokiais, ar valia vien apsilaidimu žymėtis, kada mus tautos ateitimi skaito, dėda jos vilties pamatan?

Kur tik svarbesnis darbas, ar reikalas, ten mūsų maža. Užtad prie šokių ir kitų tuščių dalykų dalyvautojų visuomet nestokuoja. Patrijotizmas mummyse silpnas ir jis kas-kart vis eina dar silpnyn, nes jo nesuprantame ir nesistengiame suprasti. Retas kuris žino savo tautos praeitį, kuri užveria didelius dvasios turtus. Tėvynės istorija daugumai svetima. Dvasiai maisto jieškome įvairiuose užkampiuose, gramdome jį iš judamų

jų paveikslų, kreivai piešiančių, arba suvis nutolusių nuo tikrojo gyvenimo. Bet ir tokie daugumai nustato dienas, kitai tikslą.

Mylėti negalima, ko nepažystame. Negalime pamylėti ir susirišti dvasios ryšiais su savo tauta, kurios turtų nepažinome, neapčiuopėme. Paklausk, ar daug kas mūsų gėrisi ir didžiuojasi tautos prakilnia praeitimi, kuri nesutepta kraujo ir žudymo dėmėmis. Ne vienam, jei jis žinotų Lietuvos istoriją, būtų garbė prisipažinti ir nešioti lietuvių vardą, atmenant, kad jis priguli prie tautos, kuri neiščiulpė nei vienai kitai tautai smegenų ir kraujo savo garbei auginti, savo galybę didinti.

Daug silpnybės juntama mūsų veikime. Dauguma dirba ne iš gilaus pasišventimo, bet del tuščios garbės. Tegul tik jo pridėto darbo, arba pasirodymo jame, viešai nepagiria, tuoj mes jį arba apatiškai jį dirbs toliau.

Kalbant į vienus Vyčius, yra reikalas pastebėti vieną silpnybę, kuri dažnai visą mūsų veikimą išstato ant menko pamato. Gana idėjos priešams pasakyti, kad ana Vyčių vadai tą ir tą padarė, nušviesti dalyką juodomis spalvomis, atsiranda nepasi-

tenkinimas Vyčių vadais, o pritarimas savo priešams. Vyčių idėjos priešai, pasiremdami faktu, kuomet Vyčių organizacijos vadai Suvienytų Valstijų valdžiai, paskelbus karę Vokietijai, išreiškė jai lietuvių prielankumą ir užuojautą, prie to priminė, kad apie 30,000 lietuvių vyrų gins šios šalies teises, buvo pramanę, kad Vyčių vadai pavedė tuos 30,000 lietuvių jaunimo išskerdimui ir t.p. Kad daugiau pakenkus Vyčių organizacijai, kai-kurie t. v. socialistų laikraščiai, kaip va, "Laisvė," net buvo įvedę tam tikrus skyrius savo laikraščių skiltyse sistematiškam agitavimui ir garsinimui išėjusių iš Vyčių organizacijos narių. Jų pastangos ir džiaugsmas nuėjo veltui. Delei tų visų "baisių," iš Vyčių organizacijos išstojo **du nariu**. Bet ne tame nustolis, kad du silpnuoliu galutinai pasidavė blogai intakai, bet tamė, kad apsi-reiškė nepasitenkinimo ir platesnėse Vyčių miniose. Rodos, kiekvienas lietuvis turėjo suprasti, kad čia yra proga savo tautos reikalams pagelbėti, pasisakant ir primenant save tiems, kuriems tarnaujame ir iš kurių už padarytas žaizdas norime susilaukti užuojautos ir paramos ateityje. Lenkai moka kalbėti ir apkainuoti save. Moka ir kitos tautos. Užtad ir pasaulis apie juos žino, apie juos kalba ir jų reikalus supranta. Lietuviai dar nežinojimo skraiste apgaubti ir nesugeba jos nusimesti. Delto, kad pas mus maža susipratimo, o daug blogos valios ir išsigimimo. Tie, kurie tautos ateitį, jos gerovę bloga valia ir palinkimais stumia pražutin, kitokio vardo neužsitarnauja. Jiems lieka išgamomis vadinties.

Kita silpnybė Vyčiuose—atkreipti domą į bile kokį balsą, paleistą Vyčių priešų. Tegul tik kas nors kreivai aprašo kuopos veikimą, apšmeižia ją, kuopa nukreipia visą į tai domą: gaudo, perka ir skaito tą laikraštį, kuriame tilpo šmeižtas. Tuo budu padaro naudos tik laikraščiui, kurį paplatina, padaro reklamą, ir tam šmeižto autoriui, nes jis tuomet jaučiasi galingu, įstengusiu padaryti kuopoje triukšmą. Jis ir toliau pasirįžęs garbės pasidaryti. Vyčiai jau privalo matyti ir žinoti, kad jie kitas sroves toli praaugo darbu, veikimu ir pažanga. Vyčiai sliuogia augščiausia kultūros stiebu, palikdami

toli užpakalyje t. v. tautininkus ir socialistus. Tai kam atkreipti domos į bile keno šmeižtus, jei tas daroma bespėkių žmonių, negalinčių veikimu, išgalėmis susilyginti, tai bent neteisingu žodžiu, blogomis pastangomis norinčių užkenkti ir kliudyti. Vyčiams reikia vien dirbti ir dirbti, į nieką neatsižvelgiant, o veikimo vaisiai ir pasekmės greičiau nustelbs visas priešėnų pastangas.

Dirbkime ir naikinkime ydas ir silpnybes. Esame jaunimu tautos, kuriai reikia daugiau pareigų, negu kitoms tautoms. Savo pareigas atliksime, jei visas mintis ir pastangas paaukosime tautos geršiam ir šviesesniam rytojui užtikrinti.

Negaišinkime jaunystės ir jos turtų: užsidegimų ugnelės ir energijos tušties ir nublukusiems dalykams.

Tautos žaizdos ir kančios tegul visuomet laiko mūsų domą prie savės ir traukia prie augštų idealų.

Bukime tokiais, kaip poetas Margalis sako:

"Tu, jaunuomene! tu skrisk lig
padebesų
Ir, kaip saulė, tėvynei spindėk!
Skrisk, kol laikas, augštai, pa-
sigirk iš darbų,
Skrisk, prieš skersius silpnus
nedrebėk!"

Mat.

Vyčiai, atsiminkite, kad dabar tęsiasi **Kat. Spaudos Savaitė**. Jos tikslas didelis—išplatinimas ir išaiškinimas visuomenei spaudos, jos svarbos ir vertės. Padėkime savo išgalėmis varyti naudingą darbą. Platindami geras katalikų knygas ir laikraščius, neužmirškime ir mūsų organo "Vyčio."

APŽVALGA

LENKŲ ORGANIZACIJA 'SARMATIA' IR JOS TIKSLAI.

Mūs ir lenkų laikraščiai pradėjo rašyti apie naują lenkų organizaciją vardu "Sarmatia."

Apie "Sarmatią," plačiau ištyrus, "Vienybė Lietuvinkų" paduoda tokių žinių:

"... pasirodo, kad ta "Sarmatia"—tai visai neseniai iškepta lenkų politiška organizacija. Jai verbuojami visi lenkai paeinantys iš Lietuvos ir sulenkėję lietuviai. Ji stovi labai arti lenkų dienraščio "Telegram Codzienny." Toje naujoje partijoje ar organizacijoje yra jau apie 75 nariai, taip vadinami Lietuvos piliečiai.

Ta organizacija "Sarmatia" reikalauja, kad Lenkija būtų laisva ir neprigulminga. Ji reikalauja neprigulmybės ir Lietuvai, Baltgudijai, Ukrainai ir Volynijai, bet tikslai prie Lenkijos. Girdi, paskui jei lietuviai griežtai norės, galės atsiskirti. Arba kitais žodžiais, nori, kad būtų atbudavota istoriškoji Lenkija "nuo jurių iki jurių." Lietuvius, kurie reikalauja sau neprigulmybės, jie vadina ne kitaip, kaip tik seperatistais. Iš pasikalbėjimo, paaiškėjo net tas, kad jie taip veikdami daro lietuviams malonę, girdi "jei mes atsisakysime nuo Lietuvos, gaudami Visla išėigą į jures, tai lietuviai žus vokiečių bangose." (Jų tos pažiūros išdėstytos savaitraštyje "Wici" N38 lenkų ir anglų kalba)."

Ta "Sarmatia" yra išleidžiusi į kitos lenkų organizacijos "Obrony Narodowej" komitetus atsišaukimus, kuriuose prašo pranešti, kiek juose yra Lietuvos piliečių ir daryti surašus vien tų, kurie pritaria Lietuvai su Lenkija unijai.

"Sarmatia" organizatoriais yra, kaip rašo "Lietuva," menkos vertės elementai, bet jų užpakalyje, rasite, stovi žymios len-

kų organizacijos ir per juos stengiasi vesti propagandą inkunijimui svajonės—padaryti Lenkiją "od moža do moža."

Žino lenkai, kad lietuviai su jais nenori turėti nieko bendro, žino kad mes einame ir siekiamės prie neprigulmybės, kas jiems labai neparanku ir nepatinka, tai bent stengiasi surasti pritarimo savo svajonėms tuose Lietuvos gaivaluose, kuriems mūsų tautinis judėjimas svetimas.

Lietuviams reikia užbėgti šitoms lenkų pastangoms kelią ir perspėti kiekvieną lietuvių būti atsargiu ir neparsiduoti lenkam savo gėdai ir nelaimi.

Mes ne iš lenkų ingijome teises, ne iš jų malonės jas ir turėsime. Kas yra mūsų, tai ir bus mūsų. Negražu lenkam apie tai kitaip manyti ir kalbėti.

... ..

LIETUVIŲ LANDRATAS.

"Tėvynė" gavo nuo Dr. J. Šliupo, rodos, iš Stockholmo, tokį kablegramą:

"Landesrath išrinktas Vilniuje. Patvirtintas per Hindenburgą rugsėjo 23 d. Prezidentu Smetona, sekretorium Šaulys. Paskelbta "Lietuvos Aide."

Kokios rūšies bus Landratas, ar jį sudarys žmonių rinkti atstovai, ar nuskirs vokiečių valdžia, platesnių žinių dar nėra. Smetona ir Šaulys yra įžymiausi lietuvių veikėjai, iš to aišku, kad Landratas bus lietuvių centras.

... ..

LAISVĖS PASKOLA IR LIETUVIAI.

Antroji valstybės Laisvės paskola yra sumoje 3 bilijonų dolerių. Valdžia įvedė Laisvės paskolą, kad surinkus reikalingą medžiaginę spėką vedimui karės. Todėl kiekvieno šios šalies piliečio ir gyventojų pareiga Laisvės paskolą paremti prisidedant pinigais arba bent agitacija.

Laisvės paskolos bondsus patogiau pirkti, negu šiaip dėti taupinimui pinigų į bankas. Banka gali susibankrutyti, o Suvienytoms Valstijoms tokio pavojaus nėra. Tai viena, o antra, reta kuri

banka duoda tokį augštą—4 nuošimtį—į metus, kaip už Laisvės paskolos bondsus. Pirkti Laisvės pask. bondsus yra lengva, nes galima mokėti dalimis. Bondsus pa-

kui galima bus kada tik panorėjus iškeisti gyvais pinigais.

Laisvės paskolos bondsus galima pirkti kiekvienoje bankoje.

J. Baltis.

Šešiolikta Gimimo Diena.

(Vienai tu, kurios ši mėnesį apvaikščioja).

Gražioje pavasario dienoje saulutė prisiziurinėjo į busimų gėlių darželį ir gėrėjosi triušu darbštaus daržininko. Musų daržininkas, paraudusiu veidu, akis nuleidęs ant juodos žemės, rupe stingai prižiurinėjo gėlių (kvietkų) daigus.

Paprastam pašaliniam praeiviui, pažvelgus į jo daržą, nieko tokio viliojančio jame nesimatė, vien rausvi daigai kišojo vos prasiskverbę pro žemės plutą. Skirtumo tarp tų daigų nesimatė, ar jie geriausių gėlių, šunramunių arba net ir piktžolių,—tuom laiku praeiviui jie atrodė visi vienodi. Bet patyręs žmogus jau ir tuomet galėjo juos atskirti ir apibranginti vertę busimų gėlių, ypač jei tasai darželis randasi globoje gero daržininko.

Darbštus ir atsargus daržininkas deda visas pastangas, kad prašalinius piktžolių ir šunramunių daigus iš savo darželio, nes jisai pilnai žino, kad jei duos įsigalėti toms piktžolėms, jos pakenks ir net galės užstelbti jo brangias gėles. Ant nakties jisai pasirupina gerai apdankstyti, kad apsaugojus augančias gėles nuo ankstyvo pavasario šalnų.

Daigui paaugus, musų darbščiam daržininkui darbas padidėja: jau tuomet ne vien reikalauja apsaugojimo nuo piktžolių, bet jisai privalo tą daigą rupe stingai apramstyti, kad jisai išaugtų tiesus, daile gėle.

Musų daržininkas žino, kad nors būtų kartais ir geriausias daigas busimos gėlės, bet jei jisai pateks globon prasto, apsileidusio daržininko, tai nors išaugs ir pražydės, bet ne ką skirsis nuo šunremunės: bus nuširus, išsikraipius ir niekam

negalės priduoti jokio malonumo; kiekvienas geras, save gerbiantis jaunikaitis, vargiai panorės prisisegti tokį žiedą prie savo krutinės.

Nors ir daug turi vargo ir rupesčio musų daržininkas, tečiau nesimato pas jį didelio nuovargio, kažkas tokio paslaptingo pastiprina jį—jo viltis pertikrina jį ir jisai, giliai atsidusėjęs, maloniu nusišipsojimu ant veido, pažvelgia į besileidžiančios saulutės paskutinius atsisveikinančius spindulius ir ramiai eina atsilsoti, palikdamas savo globojamą daigą nakties prieglobstyje.

Po ilgoko nenuilstančio triušo, vieną rytmetį, vos išsisklaidžius nakties tamsumai, musų daržininkas, tarsi laukdamas ko tokio nepaprasto, su nekantrumu nuėjo darželin atlankyti daigą, ir štai... pasirodo, kad iš buvusio daigo pasidarė laibas, dailus pumpuras! Koks neapsakomas džiaugsmas! Musų darbščiam daržininkui išrodė, kad visas pasaulis gėrėjasi jo laime.

Begalinis pumpuro dailumas atkreipė į save kiekvieno praeivio dėmesį; jau dabar visi suprato, kad iš to buvusio nežinomo daigo bus dailus žiedas; visi su nekantrumu laukė jo pražydėjimo, kad kartu su daržininku pasigėrėjus to žiedo gražybe.

Daržininkas, apsiginklavęs didesniu atsargumu, parupino dar geresnę globą savo pumpurui. Nors jisai buvo linksmas, gėrėjosi savo darbo vaisiu, bet laiks nuo laiko per jo veidą žaibo greitumu perbėgdavo baimės šmėkla, kurią vargiai kas kitas galėjo pastebėti; ir nors musų daržininkas stengėsi to neatjausti—nuduodamas tarsi nieko panašaus nebūdavo jo šir-

dyje, bet visuomet čia atrasdavo save be-
jėgiu, nes meilė ir prisirišimas prie globo- 5
jamo daigo iššaukdavo aną baimę.

Taip besidarbuojant mūsų daržini-
kui, vieną rytą pasveikino jį skaisti sau-
lutė: apkabino ir pabučiavo jį auksiniais
spinduliais. Sveikino jį gegutė; sveikino jį
linksmomis dainelėmis įvairūs paukščiai.
Mūsų daržininkas stebėjosi, nesuprazda-
mas, kas tikrai su juo dedas, kodėl toksai
nepaprastas rytmetis! Bet jo širdis ką tai
nujautė, jisai pakėlė galvą viršun, panėrė
vilties pilnas akis į mėlyną dangų ir giliai
atsidusėjęs dėkojo Augščiausiam už jam
suteiktą laimę. Nuleidęs akis ant savo
daržo, štai prie didžiausio džiaugsmo ir
nusistebėjimo, vietoje buvusio pumpuro
jisai mato papuoštą sidabrine rasa anioliš-
kos gražybės gėlę! Iš didelio džiaugsmo
nei nepajuto, kaip jam per veidą nurėdė-
jo karšta ašara ir nupuolė prie šaknų jo
gėlės. Pirmu kart jisai augino tokią gėlę
ir niekuomet nesitikėjo tokios gražybės; o
vis tai buvo pasekmės jo nenuilstančio
darbo ir pasišventimo; širdis jo tirpo iš
džiaugsmo, mintyje išbučiavo kiekvieną
jos švelnųjį laputį.

Erdvingas ir viliugingas pasaulis ma-
loniai priėmė tą naują gėlę. Kiekvienas
gėrėjosi ir širdyje viliojo ją prie savės.
Dailioji gėlelė vos pražidėjusi, vos atmer-

kusi akutes, bailiai prisižiurinėjo į gamtos
tvarinius, bet ne viskas jai buvo aišku—
ne viskas jai buvo suprantama.

Štai ir vėl ana baimės šmėkla sukasi
apie mūsų daržininką, tik dabar kur-
kas didesnė ir aiškesnė. Jau jisai suprato, kad
tokia jo gėlės gražybė vilioja kiekvieną
praeivį ir bile kas gali ją nuskinti...

Mūsų darbštus daržininkas surinkęs
visas pajėgas, pagriebė baimę už apikak-
lės ir paskandino ją savo laimėje, o patsai
ėmėsi prie savo padvigubinto darbo, kad
parupinti užtikrintą apsaugą savo tik-
ką pražydušiai gėlei.

Prisižiurėję arčiaus, pamatysime prie-
žastį, del kurios anas daržininkas buvo
perimtas baimės. Pamatysime, kad ištik-
ro gėlės gražybė pavergia daugelį širdžių
ir bile kas galėtų ją nuskinti; bile koks
praeivis galėtų įsilaužti į darželį ir nu-
plėšti aną gėlę, kad prisiseigus prie savo
sudėmėtos, purvinos ir net dvokiančios ser-
mėgos, kur jinai nuo tvaiko ir jo nešvarių
rankų tuoj nuvystų...

To tai mūsų daržininkas bijojosi. Bet
jo rupeštingumas, jo atsargumas ir darb-
štumas, be abejonės, apsaugos tą gražybę
nuo nevidonų.

Laiminga ta gėlelė, kuri išaugo ir
pražydėjo prieglobstyje gero daržininko!

Branginkime Liūosas Valandas

“Ar užtektinai esi prisirišęs
prie gyvenimo? Tąsyk neleisk
veltui laiko, nes tai medžiaga
iš kurios gyvenimas yra iš-
austas.” **Franklin’as.**

Dažnai pasitaiko išgirsti žmogų, nusi-
skundžiantį savo nelaimingu likimu, kuris
jį kankina. Žmogutis rugoja, kad jis yra
prastas darbininkas; dirba prastus ir sun-
kius darbus.

Paklausus, kodėl neįieško lengvesnio,
geresnio darbo—“bosas neduoda”—atsa-
kys. Del kokios priežasties tas “bosas”
jam neduoda geresnio darbo? Delto, kad
žmogutis, jaunu budamas, mažai rupinosi

apie savo ateitį; neturėjo užsibriežęs tik-
slo, prie kurio būtų ėjęs. Jis sanprotavo,
kad prastam darbininkui nėra laiko mo-
kytis. Jis, pasirėmęs ant “baro” gal
kasdieną po dvi valandi praleisdavo laiko,
kuriame būtų galėjęs daug ką gero išmok-
ti ir iš prasto darbininko būtų likęs geru
amatininku. Daug valandų, kuriose buvo
įsipynus jo laimė, palydėjo stovėdamas
ant kertės, it žmonės, stovėdami ant ju-
rių kranto, mosuodami rankomis palydi
laivėlių į plačias jurias, kuris vis plaukia
tolyn, tolyn ir, jiems bestovint, išnyksta.
Taip žmogučio liūosas valandos ir jo jau-
nystė nuplaukė gyvenimo bangomis, ku-
rios niekad jau negrįš!... Ir liko vargšas
žmogutis.

Panašių žmogučių mūsų tarpe randasi daugybė. Netik senųjų, bet ir jaunųjų. Primink jaunimui ką apie mokslą ar amatą, tai tuoj išgirsi negarbingą pasiteisinimą: darbininkui žmogui nėra laiko mokyties: reikia dirbti, dirbti ir dirbti... Išties, mes esame darbininkai, dirbame sunkius darbus ir norime, kad kada nors gavus geresnį, pelningesnį darbą. Užtad turime nors vieną liuosą valandą kasdien sunaudoti mokslui. Tą vieną valandą kasdieną gali surasti kiekvienas darbininkas. Kas diena mokslui sunaudota valanda laiko, per aštuonis, ar dešimts metų padarys iš nemokytų mokytais; iš nenanudingų—naudingais.

Kiek tai jaunimas praleidžia brangaus laiko veltui... Kiekvienas galėtų pašvesti nors vieną valandą skaitymui naudingų knygų, arba lavinimuisi kokioj nors mokslo šakoje. "Nieks nestovi žmonėms skersai kelio, kaip tik jų pačių apsilėidimas; jis žmonėms atima daugiau laiko ir liuosybės, negu koks nors užsiėmimas"—sako Burke.

Žmonės didelius darbus atliko liuosomis valandomis. Grote valandose, kurios atlikdavo nuo užsiėmimo banke, parašė Gaičių Istoriją. Henry K. White išmoko graikų kalbą vien tik vaikščiodamas į advokato raštinę. Poni Sommerville liuosomis nuo darbo valandomis išmoko

botanikos, astronomijos ir rašė veikalus, kada jos draugės tą laiką praleisdavo ant vėjo. Vienas apavų siuvėjas, C. Frost'as, aukavo kasdien vieną valandą mokslui ir likosi vienu garsiausiu Suvienytų Valstijų matematiku ir kitose šakose ingijo garbės.

Tai-gi, iš augščiau paduotų pavyzdžių matome, kad pasiekia tikslą ne vien tie, kurie turi laiko, bet ir tie prieina savo tikslo, kurie dirba sunkius darbus, o likusias liuosas valandas sunaudoja geidžiamam tikslui atsiekti.

Jaunime, jei prašalinsime nuo kelio tinginį, anot Burke, kuris skersai jo guli, ir mokėsime sunaudoti kiekvieną valandą kokiam nors mokslui, tai išties busime laimingi. Kada mes eisime prie tikslo su valios stiprumu, su energija, tada išnyks mummyse žodis "negalima." Mums visur yra kelias, durys atdaros į kiekvieną mokyklą. Ten galime rasti laimę. Iš ter pasaulis laukia išeinant gerų žmonių. Išmokime taupinti liuosą nuo užsiėmimo laiką. Kiekvieną valandą sunaudokime lavinimuisi. Praleiskime vakarus mokyklose, namie—prie gerų knygų ir laikraščių. Tada bus mūsų ateitis aiški.

Išnaudojimas laiko vėliau atneš didelę naudą. Tad-gi branginkime liuosas valandas. Sunaudokime jas geriems tikslams.

Mažiukas Vincukas.

PAŽINK SAVE IR PERGALEK.

Mummyse yra ypatybė tėmyti kitus, kaip elgiasi, kokie jų papročiai ir padėjimas. Bet retai kuris stengiasi visų-pirma pažinti save, o jau paskui tėmyti kitus. Jeigu mes šitaip elgtumės, tada nušvistų mums akys ir mes pamatytume savo klaidas.

Kaip pasilivuosuoti nuo silpnybių? Gal ne vienam pasitaikė išleisti kruvinai uždirbtą skatiką prie gėrimo arba kortavimo. Po to ne vienas išmėtinėjo sau ir pyko, sanprotaudamas, kad nereikėjo taip daryti, kad jis buvo ponas pats save suvaldyti ir pergalėti. Bet laikui bėgant jo pasirijimas ir žodžiai nueina, kaip dumas su vėjais, ir vėl atnaujina blogus inpročiūs.

Jei norime pamesti blogus inpročiūs, tai kas valanda reikia turėti mintyje ši-

tuos žodžius: pažink save ir pergalėk. Kada kiekvienas lietuvis pergalės save, nebus karčiamos užsikimšusios apsvaigusiais nuo girtybės, mūsų tauta nebus vadinama skurdžių ir tamsuolių tauta.

J. Baurušaitis.

MUSŲ VAIKAI.

Juozukas: — Tėveli, nupirk man knygele apie mažų vaikų auklėjimą.

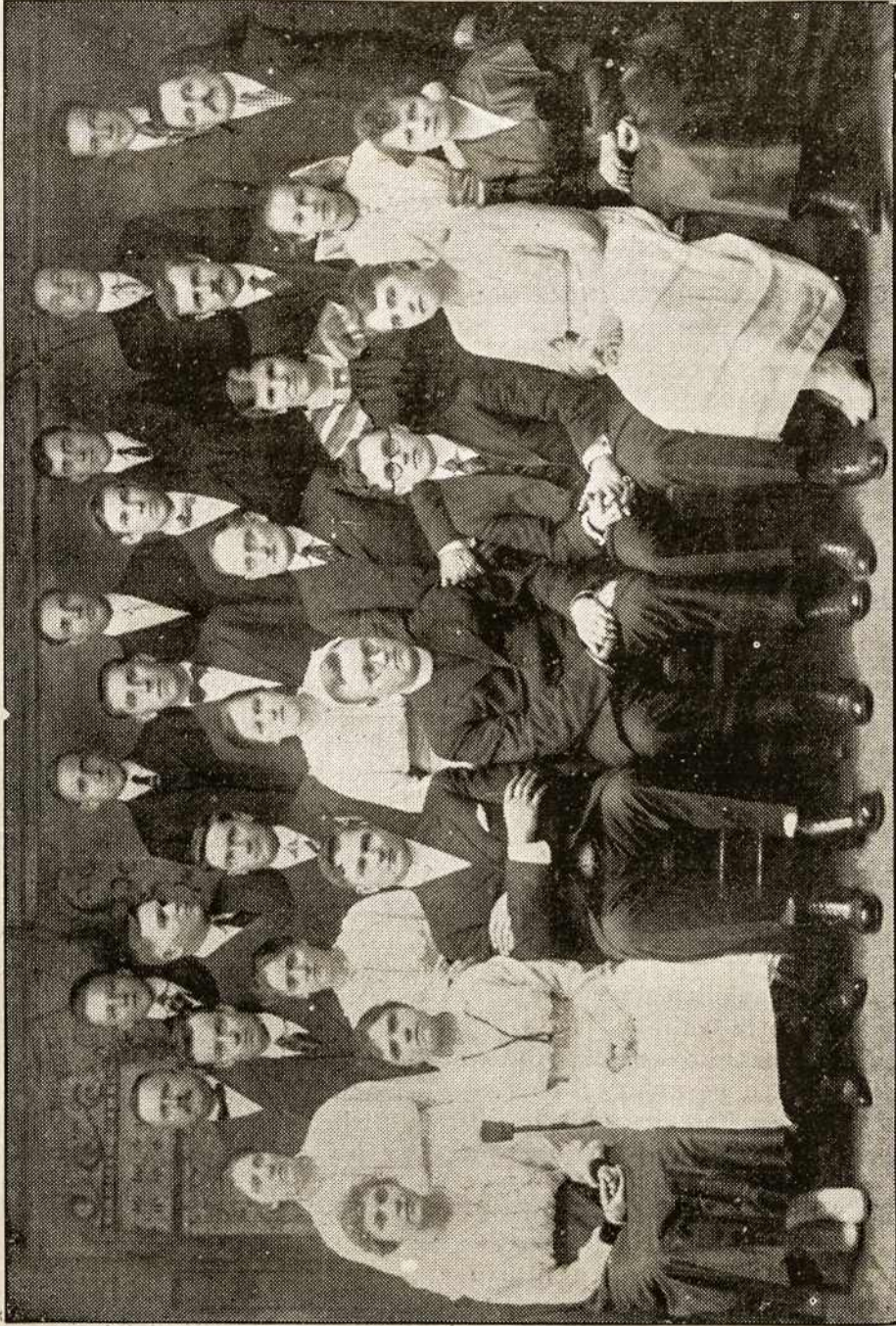
Tėvas: — O kam jinau tau, Juozuk, reikalinga?

Juozukas: — Aš norėčiau įsitikinti, ar tėvelis mane tinkamai auklėja.

PAS GYDYTOJĄ.

— Ar senai tamsta kenti širdyje sopulį?

— Nuo to laiko, kaip su ponu gydytoju susipažinau.

LIETUVOS VYČIŲ 88 KUOPA, DONORA, PA.

Tautos Fondo Reikalai.

ATIDUOKITE DIEVUI, KAS YRA DIEVO; CIESORIUI—KAS YRA CIESORIAUS.

Tuos žodžius pasakė Kristus 2000 metų atgal, kada žydai, parodę Jam pinigą, paklausė, "Kam tas priguli?" Mes, lietuviai, kaip savo tėvynėje, taip ir čia, Amerikoje, "kas yra Dievo," rodos gana stropiai išpildome. Lietuvoje visur mūsų miestus ir miestelius puošia gražūs Dievo namai, bažnyčios.

Čia-gi, Amerikoje, lietuviai irgi pasižymėjo statymu gražių ir brangių bažnyčių. Tai rodo, kad lietuviai atiduoda Dievui, kas yra Dievo.

Tečiau pažvelgę į antrą prisakymo dalį, pamatysime, kad mes jo taip uoliai neišpildome. Mes neatiduodame ciesoriui, kas yra ciesoriaus. Mes, lietuviai, turime savo ciesorių. Juomi yra mūsų Tėvynė—Lietuva.

Šiandieną mūsų broliai ir sesutės tenai už plačiųjų vandenų kenčia vargus. Daugumas gal iš tos priežasties persiskyrė su šiuo pasauliu. Kitiems ir-gi toks-pat likimas į akis žiuri. Nuožmūs vokiečiai, juos apiplėšę, dabar visaip kankina ir vargina. Kas jiems dabar gal priduoti pagalbos, jeigu ne mes, Amerikos lietuviai? Niekas kitas apie mūsų tėvus ir močiutes nesirupina, niekas apie juos nepriemeną pasauliui! Mes patys turime juos gelbėti nuo bado ir šalčio.

Lietuviai! Išpildykime Dievo prisakymą! Atiduokime savo Tautai ir Tėvynei, kas yra Tautos ir Tėvynės Lietuvos. Šitą prisakymą mes menkiausia teiškildome. Aukokime, kas tik galime, Tautos Fondan. Kur tik pasitaiko kokios pramogos, nepraleiskime jų be aukų. Visur padarykime rinkliavą ir kas kiek gali, tegul aukoja. Nebijokime, nesigėdykime aukoti centą, nikelį ar dešimtuką. Tėvynė ir mažą auką priims, jeigu aukosime iš širdies. Atminkime, kad Tautos Fondas rupinasi nevien gelbėti Lietuvoje pasilikusius nuo bado ir šalčio, bet taipgi rupinasi išgauti Lietuvai neprigulmybę. Kas iš jusų nenorės pargrįžti į laisvą Lietuvą?

Kas norės taip vilkti jungą, kaip vilkome prieš šią karę? Kiekvienas juk stengiamės įsigyti savo namą ir patys buti jo šeimininkai. Tuolabiau turime Lietuvoje intaisyti nuosavius namus visai mūsų tautai.

Kur dar nėra Tautos Fondo skyriaus, steigkime juos kuogreičiausia. Kas dar neaukavome Tautos Fondan—aukokime. Progos yra ir ilgai dar bus, kol Lietuva nebus išgelbėta iš mirties nasrų ir nebus laisva—neprigulminga!

LIETUVA LAISVA.

— Lietuva laisva! Lietuva neprigulminga!

Skamba liuosybės varpai po visą Lietuvą, nuo vieno Lietuvos pakraščio iki kitam. Per amžius tiek lietuvių prakaito sugėrusi žemė šimteriopai mus širdims pabrangsta. Lietuvos tyras oras, laukai, pievos, girios, miškai, ežerai, upeliai—visa palaimintos Lietuvos gamta—sykiu su varpais, rods, gaudžia—

— Lietuva laisva!

Prašvito Lietuvos žmonių akys, vargų nuraukšlėti veidai atjaunėjo, išsiblaivo. Vilties nusišypsojimas tiesiai į lietuvių akis žiuri.

— Lietuva laisva!

Tiek amžių skriaudžiamas, klupdomas lietuvis išsitiesia. Jis nebe vergas, nebe pastumdėlis—jis laisvos Lietuvos pilietis! Jis lygus visiems, jis laisvo pasaulio narys. Per tiek amžių Lietuvos krašto meilė jo širdyje degusi, dabar jo visą esybę apima, nes

— Lietuva laisva!

Noriai lietuvis vargą pakenčia, linksmi darbo imasi, nes žino, kad jis vargsta, dirba ne kam kitam, bet savo kraštui, savo tėvynei, numylėtai Lietuvai. Nesunkus jam darbas, kuomet jo širdį džiugina mintis—

— Lietuva laisva!

* * *

Daug svajoti, daug džiaugsmingu vaizdų piešti but galima, tik... Lietuva dar ne laisva. Kad Lietuvai liuosybę atgavus,

reik daug, daug dar mūsų triuso, pasi-
šventimo, aukų. Perkratykime savo san-
žinėje, ar ganėtinai Tautos Fondui auko-
jome? Ar ganėtinai iš savo ištekliaus da-
vėme tai įstaigai, kuri netik Lietuvą nuo
bado ir išnaikinimo apginti bando, bet
sykiu ir mūsų Lietuvai liuosybę atgauti

žada? Perkratykime ir pasverkime, kas
brangiau: ar mūsų laikinas patogumas, ar
Lietuvos laisvė ir jos nelaimių, žaizdų
gydymas. Jeigu mūsų "aš" persvers
Tėvynė Lietuva—aukokime Tautos Fon-
dai. Aukokime tiek, kad auka būtų lygi
mūsų ištekliui ir Lietuvos meilei.

Lietuvos Vyčių 20-ta kuopa (šv. Kazimiero par.), Nashua, N. H., 1917 m.

Dėdės Laiškai.

(Parašė kunigas savo seserėnui).
Sulietuvino Bendrutis.

1. Triukšmas.

Triukšmadarys vaikas — džiaug-
smas; o vyras — inkyrumas.

Nebuk tokiu triukšmadariu, kad
žmonės neintartų apsimetėliu; taip-
pat nebuk toks tylus, kad jie nepa-
skaitytų nebutybe.

Klaida — užvis-didžiausią triuk-
šmą padaro.

Mielas Jonuti:—

Tu ši-ryt atsikėlęs kaip pasileidai iš
savo miegamojo kambario nuo trečiojo
augšto — it vinių statinė, nubildėjai vir-
tuvėn pusryčiautų. Tiesa, laiko buvo maža
gražiai pavalgyti, nueiti pas gatvekarį ir
nuvažiuoti dirbtuvėn prie užsiėmimo.

Atsisėdau prie rašyklos, idant valan-
dėlę pamąstyti apie tave. Pastebėjau, kad
labai esi panašus į savo dėdę jojo jaunų-

stės metuose; todėl ir sumaniau parašyti tau pluoštą laiškų, pradėdamas nuo **Triukšmo**. Tieji laiskai nebus vien tiktai tau vienam. Tikiuosi, jie paklius rankosna daugybės jaunikaičių, gyvenančių plačiame pasaulyje; ne vienas tų jaunikaičių yra katalikų tėvų sunęs; ne vienas jų yra pradžioje gyvenimo kelionės, kaip ir tu, Jonuti; kiekvienas jų yra kupinas vilties, pilnas savymeilės; be to, kiekvienas jų yra paprastas jaunikaitis, kuris jau ir dabar savo smarkumu nemažai triukšmo padaro seniems nervams erzinti; gi paskiaus tiki padaryti triukšmą kitokios rūšies: triukšmą, kuris neerzins, nedarkys pasaulio budo, o tiktai jį pagerins.

Negeras budas pradėti dieną — bile kokią dieną — taip, kaip ši-ryt tu pradėjai. Kaip aštuonios valandos jau buvai dirbtuvėje. Nuo gričios ligi dirbtuvės reikėjo eiti apie keturiasdešimtis minučių. Aš girdėjau kada kėleisi, nes batas išpuolė tau iš rankų ant grindų lygiai pusė po septynių. Dvidešimts minučių vėliau jau buvai prie stalo, kas reiškia, kad rengeisi be jokio atsargumo; vos tiktai papuškėjai maudynėn, tuojau lauke; neturėjai laiko apsiskusti, skubinaisi kuogreičiausia pavalgyti ir tuojau pas gatvekarį, neatkreipdamas domos, kad esi dar jaunas, todėl turėtumei gerai pasivaikščioti. Nusivežei su savim dirbtuvėn beprasidedantį nežlėbėjimą tavo sistemoje, kuris pilnai apgalės tavo skilvį, kuomet susilauksi trijų dešimtų metų amžiaus. Gi eidamas butumei penkius centus sutaupinęs, nors, be abejonės, butumei batus paplėšęs daugiau negu už penkius centus, bet vis-gi tai dar nebutų buvę nuostolio, kadangi eidamas butumei davęs pradžią geram papročiui, ir tokiu budu butumei padėjęs pamatą gerai sveikatai. Tasai pasivaikščiojimas būtų reikęs pribuvimą paskirton vieton su tyra galva, šviesiomis akimis ir gerame upe. Važiuodamas gatvekarium, visą laiką skaitai laikraštį. Todėl nieko negalėjai pamatyti. Jei butumei ėjęs, visų-pirma butumei pastebėjęs pavasario saulutę, butumei davęs savo mintims liuosai lekioti; butumei rinkęs pastebėjimų medegą tolesniam gyvenimui. Liaudis daug labiau užimanti, negu dienraštis. Tulas mano draugas sakosi turįs paprotį skaityti dienraštį štovėdamas, kad per daug jam nepašventus.

Geras paprotys, vertas ingijimo. Gi tu nuvažiavai dirbtuvėn su nuvargusiais jausmais, kilančiais iš nedamiegojimo. — Atsimeni juk, kad vakar vėlai nuėjai gultų. Be to, dvidešimtį minučių turėjai blogo oro gatvekaryje; pradėjai dirbti, paėmęs dienraštį skaityti.

Tasai triukšmas, apie kurį rašau, ištikrųjų buvo tiktai ženklų triukšmo. Tu dar nesenas, kad paprotį galėtum turėti. Tasai vaikas, kuris apie namus daro triukšmą, nenurimsta, yra sveikas ir tvirtas; bet tu jau neužilgo į vyrą užaugsi. Triukšmadarys vaikas—džiaugsmas; o vyras—inkyrumas. Niekas nemyli triukšmadario žmogaus, nes jisai yra keistas. Jo, taip vadinamas, geras budas dažnai yra prisisivintas. Jis bijosi, kad kartais kas neužklaustų, kuomi jis ištikro yra, taigi jis čiauška, rėkauja be perstojimo, kad nedavus kam progos tokio klausimo padaryti į kurį jis nesugebėtų atsakyti. Labai protingai pasielgtų kiekvienas jaunikaitis, susilaukęs dvidešimties metų amžiaus, išnakinęs savyje vaikiškus pobūdžius.

Lotynų patarlė sako: "In medio stat virtus," kas platesnėje prasmėje reiškia: nuoseklume sveikas protas. Tai protingas išsireiškimas. Aš turėjau tulą draugą, vaikina, kuris vieną kartą nusisamdė japonietį už tarną. Mėnesiui ar dviem prashinkus, draugas tą tarną umai prašalino. Gi japonietis buvo geras virėjas ir ištikimas tarnas, todėl aš ir užklausiau draugo, kodėl jį atleido:—"Todel"—sako—"aš jį atleidau, kad niekad negalėdavau žinoti, iš kurio kampo jis išlys. Jo kojos kaip katinos, akių nesimato. Jis man tiktai dirksnius erzindavo. Aš mėgiu šiek-tiek triukšmo, idant vienodumo nebutų." Kaip iš pirmo, taip-pat ir iš antro pavyzdžių yra labai gera pamoka. Nebuk toks triukšmadarys, kad žmonės neintartų apsimitėliu; nebuk taip-pat toks tylus, kad jie nepaskaitytų nebutybe, arba koku bailiu. Nerėkauk, bet ir nešnibždek. Nekalbėk be perstojimo; bet ir nebuk visada tylus. Lipk laiptais žemyn taip, lyg kad tie laiptai būtų padaryti tam, kad jais vaikščioti, o ne tam, kad skrajoti. Todėl lipdamas atsimink, kad ne oru skrajoji, bet laiptais lipi. Nešauk "gerą rytą!" kur iš kito kambario, bet prisiartink ir ištark gražiai, palengvėliu, lyg kad ištikrųjų to ir

linkėtumei. Imk laiką apsirėdyti; pamylėk pasivaikščiojimą. Labai gerai bučiau padaręs, kad ir aš prie to bučiau prisipratinęs tavo amžiuje budamas.

Pradėk nuo paprasčiausio dalyko — rytmetį' atsikelk paskirtoje valandoje. Atsikėlęs jau nebemastyk apie poilsį ir laiko veltui neleisk. Pergalėk save. Atėjus laikui keltis—nebeužmigk iš naujo. Antraip sakant, pradėk dienos gyvenimą pergale. Tokiu budu išauklėsi tvirtą valią. Rytmetį' atsibudęs tuojaus paaukaut prasidedančią dieną tavo Sutvertojui, lai pirmieji dienos momentai buna Jo garbei. Apsirėdyk padoriai, ne tai, kad tavo rubai butų brangūs, bet žiurėk, kad jie butų švarūs ir kad gerai ant tavęs pritiktų. Niekad per daug nesiskubink. Apsirengk vikriai, pažink savo silpnumus; ištyrk patysai save per nusižeminimą. Klaupkis ant kelių prieš Dievą, kurs tiktai vienas yra Didis ir Galingas. Turėk nuoširdų nusišypsojimą del kiekvieno asmens, kurį tiktai rytmetį' sutinki; ypač del tų, kurie tau patarnauja; kadangi tu, lygiai kaip ir aš pats, arba mano perdėtiniai ir visi kiti esame tarnai. Mes visi turime tarnauti; o tarnauti yra labai didelė garbė. Kadangi tu turi širdį, kaip ir visi tarnai, gi malonumas tą širdį veikiausiai pasiekia. Aš, mielas Jonuti, velyk norėčiau, kad tie labiausiai mane mylėtų, kurie man tarnauja, negu tie, kuriems aš tarnauju.

Išeidamas iš grjčios, atsimink, jogei del taves Dievas sutvėrė skaisčią saulutę, del taves medeliai auga, žolė žaliuoja, žydi kvepiančios gėlės. Visa gamtos gražybė yra dalis tavo paveldėjimo. Jeigu tu nesidžiaugi, nesinaudoji—prarandi vieną puikiausių dalykų tavo gyvenime. Tie žmonės, kuriuos sutinki, yra paskirti tave pamokinti; jų veiduose gali skaityti pamokas. Pastebėjęs arba įsivaizdinęs, kad esi už kitus laimingesnis, dėkok Dievui už Jo rupestį tavimi. Ingysi gerą sveikatą vaikščiodamas ir kvėpuodamas tyru oru. Atvykęs dirbtuvėn savo gyvumu atgaivinsi ir tuos, kurie nepasinaudojo iš tų gamtos dovanų.

Atsimink, kad tiktai du dalyku turėjai ant pardavimo—smegenis ir rankas. Ir juos darbdavys atpirko nuo taves aštuonioms valandoms. Todėl jam jiedu ir priklausio. Tasai suokaltis nėra knygoje pa-

žymėtas, bet jis randasi pažymėtas tavo sąžinės knygoje, todėl Dievas jį žino ir mato. Atkreipk lygiai tokią domą į tavo darbą, kokią atkreipia patsai darbdavys. Juk nėra jokio skirtumo, jei jis uždriba dvidešimts penkius tukstančius dolerių į metus, o tu tiktai dvidešimts penkius dolerius į savaitę. Jis paėmė tave kada tu dar nei tiek negalėjai uždribti. Laiku prieisi prie to, ką jis dabar turi, jeigu tiktai visada teisingai ir atydziai dirbsi. Tavo pirmojo triukšmo aidas atsilieps toje dirbtuvėje, gal ir menkas tebus triukšmas. Tačiau palengvėl jis vis augs didyn, kol jį kas nors išgirs; ir tąsyk, Jonuti, jau busi vieną didelį žingsnį augštyn pažengęs.

Kiekviena diena, kurią rytmetį' pradedi, yra panaši į gyvenimą prasidedantį nuo dvidešimties metų amžiaus. Jeigu gerai pradėsi, gerai ir užbaigsi. Jeigu pasėsi gerą sėklą, geri bus ir vaisiai. Jeigu atydziai pradėsi, atydziai ir baigsi. Su Dievu pradėsi, su Dievu ir užbaigsi.

(Seks daugiau).

PONAS IR ČIGONAS.

Ponas keliu susitiko čigoną su vežimu be-stovintį.

— Čigone, traukis į šalį!

Čigonas: — Palauk, ponuli.

Ponas: — Ar ilgai, čigone, stovėsi?

Čigonas: — Tol, ponuli, kol nenuvažiuosiu.

... ..

ATSIMINIMAS.

— Ar pameni, Staseli, kuomet dar budamas studentu, prisipažinai man ties šituo beržu, jog mane myli?

— Pamenu. Nes tuomet buvau kvailiausias savo gyvenime.

... ..

RATAI NESISUKA.

Važiuoja keliu ponas. Piemuo gano kiaules.

Piemuo: — Žiurėkite, ratai nesisuka.

Ponas: — Tpr! (Sustabdė arklius).

Piemuo: — Na, ar aš netiesą sakiau, kad ratai nesisuka.

... ..

GAILESTINGASIS.

Vienas žmogus kapoja pas žydą malkas ir skundžiasi savo sunkiu darbu. Žydas, išgirdęs tą jo pasiskundimą, tarė:

— Ar žinai, žmogel, tu kihsk, o aš stenėsiu.

Karininkų Skyrius.

ŽIEMAI ATEINANT.

Pučia šaltas šiaurės vėjas,
Pirmas tai žiemos skelbėjas,
Neša žinią jis:
Kad nunuogs miškai, girelė,
Šaltis tuoj suspaus žemele,
Upę sustabdys.

• • •

Baltas sniegas sidabrinis,
Žemę visą apkabinęs,
Puošniai beblizgės;
Eglių šakos bus nulinkę,
Švelniais pukais apsidengę
Retkarčiais girgždės.

• • •

Dažnai tas gi šiaurės vėjas
Bekankins mus atsidėjęs,
Sniegą baltą suks.
Kils nekartą ir audružė,
Sniego kamuoliai atužė,
Po laukus beduks.

Gal nebus mums vargo kieto—
Turim gerą čia sau vietą,
Šilti čia namai.
Ne visiems teks tokia laimė,
Ne vienam... net ima baimė—
Reiks kentėt labai!...

• • •

Reiks rymoti kur tranšėjos,
Reiks gal laukti niekadėjos
Šaltyje mirties....
Staug aplinkui ten kanuolės
Mūs žudys tenai jaunuolius—
Daug neiškentės....

• • •

Jų patalas bus sniegas,
Kad sužeis ten juosius plienas—
Gydis juos varnai....
Kils kada baisi imtynė,
Kulkos pervers gal krutinę?
Ne, jie grįš sveikais!

7—X—1917m.

L. Šilelis.

Jums, Lietuviai-Karininkai.

Buvo gadynė, kada gražiai klesdėjo lietuvių valstybė. Turėjo ji nuolatinius priešus, kurie nuolat kėsindavosi prieš jos galybę. Bet lietuviai brangino laisvę daugiau už viską ir ją narsiai gindavo. Ilgus metus kryžiuočiai šiupino savo kardus, norėdami sugriauti lietuvių valstybės sienas, bet tvirta lietuvių ranka tiek kartų suduodavo kryžiuočių gydrai mirtiną smugį, kiek kartų ji prieš juos kėsinosi. Galų-gale, Vytautas, Did. Lietuvos kunigaikštis, 1410 metais, ties Žalgiriu buvo uždavęs kryžiuočiams paskutinį mirtiną smugį ir tie būtų jau daugiau nekenkę lietuviams, nei kitoms tautoms, jei ne lenkai, kurių tuometiniai vadai nepanorėjo, kad amžinų lietuvių ir kitų tautų priešų

Lietuviai narsiai apsigindavo ir nuo kitų priešų — nuo lenkų ir gudų. Pas lietuvius fiziškoji galybė buvo didelė, bet politikoje mūsų bočiai buvo atsilikę nuo kitų tautų. Ir nenuostabu, kad lenkai, lietuvių keletą kartų pamušti, politiškais tikslais užmezgę ryšius, galų-gale pavergė lietuvius ir skaudžiai, labai skaudžiai juos išnaudojo. Lietuviai laipsniškai nustojo savo savystovybės ir visa savo esybe atsidavė tarnauti lenkams. Viena epopeja sekė kita, viena po kitai baisėnė. Baudžiava, atėmimas draugijinio gyvenimo, visa, kas lietuvių buvo prakilnaus, išdidesnio—sutilpo po pilka sermėga. Tas pats lietuvis, kurio bočiai engė visus savo tėvynės priešus, nulenkę savo sprandą prieš kiekvieną. Ir pradėjo kaustyti lietuvių svetimi jo priešai, kaip tik jie išmanė. Visu pirmu nutrynė visa nuo akir

kas buvo jam sava, o užtepė svetimą spalvą.

Žodžiu sakant, lietuvis perėjo baisiausią agoniją. Bet ištvėrė ir susilaukė naujesnės gdynės. Ėmė pamažu atkristi

priespaudos pančiai, liuosiau ir liuosiau ėmė atsikvėpti ir rinkti spėkas gyvenimui.

Ši karė galutinai nulems lietuvių likimą. Po jos lietuviai arba pasitrauks nuo gyvenimo kelio, arba tvirtai ant jo atsi-

Lietuvos Vyčių 7-tos kuopos (Waterbury, Conn.) nariai, pašaukti Dėdei Samui tarnauti.

Skaitant iš kairės į dešinę stovinčius:

1. Ant. Balkus, 2. J. Šaliunas (pereitus metus buvęs, ir daug nuveikęs L. Vyčių Centro Raštininku), 3. J. Kanapka, 4. M. Kašuba; sėdi: J. P. Bružas.

stoję užtikrins sau tinkamą vietą. Bet neapsirinkant galima sakyti, kad lietuviai nuo gyvenimo kelio nepanorės trauktis. Tiek amžių vergavę kitiems, tiek amžių kentę, o išnesioję išsiliuosavimo viltį, eis

ir toliau prie jo nepaisydami kliučių ir sunkenybių.

Bet kad gyvenimo verpetai nenublokštų nuo tako, reikia atydžiai dairyties ir imties priemonių, kuriomis pasinaudojant

galėtume savo likimą tinkamon pusėn pakreipti. Pavojai dideli mums graso visomis pusėmis. Priešų ir tykojančių mus terioti turime daug, o prietelių ir užtarėjų turime maža. Privalome pasitikėti savo pajėgomis. Musų pajėgos ir pastangos atkreips dėmesį kitų ir jie pripažins musų teises ir su mumis skaitysis. Norime čia priminti, kad dabar kiekvieno lietuvio pareiga būti pasirengus ginti savo teises ir reikalus.

Lenkai uoliai rengiasi. Rusijoje ir Francijoje jie uoliai organizuoja savo karuomenes ir šaukia kiekvieną tautietį stoti po baltojo aro vėliava. Tos karuomenės bus lenkų valios reiškinys. Atėjus taikos valandai lenkai ne vien sausu balsu prabilis apie save, apie savo teises, bet reikale pastatys tvirtesnę argumentą.

Kaip bus su lietuviais? Ar mes busime laisvi, ar teks būti kąsniu primestu

A. Prečinauskas,

Vytis, buvo veiklus 13-tos kuopos (Chicagoje), narys. Pastaruoju metu buvo "Draugo" spaustuvės prižiūrėtoju. Dabar išvažiuo į Rockfordą karuomenės pareigas pildyti. A. Prečinauskas žada ir toliau dvasios ryšiais gyventi su Vyčiais ir jų veikimu.

vienai kuriai gretimai mums tautai, kuri vėl mus naikins, išnaudos?

Mintis suorganizuoti nuosavus pulkus—kaip Rusijoje, taip ir čia, Amerikoje, dar nerado pritarimo ir tvirto pamato. Patys lietuviai jai nepritarė! Vis-vien vilties nenustokime. Gaivinkime ją tuose, kurie kovoja svetimų eilėse, bet širdyje turi savo tautos reikalus.

Tegul Amerikos lietuvis karininkas, žiurėdamas į artimą ir branginamą šios šalies vėliavą, mato joje ir Lietuvos Vytį ir tegul jį atstovauja. Visų tikrų tėvynainių mintys privalo susikoncentruoti į vieną daiktą—žodyje tėvynė, kuri dejuoja kančiose, kurią negailestingai plaka ir kankina svetimi. Kas šiandien, taip sunkioje valandoje, nepaduos Lietuvai rankos, užsitarnaus nenaudėlio vardo, ir lai toksai daugiau nesivadina lietuviu, nes tėvynėi tokie nereikalingi. Ne tas yra miliumo sunumi, kuris prieš motinos šono stovi, kuomet jį peši sočia duona, bet tas, kuris nelaimėje ir varge pagelbą jai neša.

Lai lietuvis karininkas nebuna vien akla mėsa kitiems pasimatyti. Lai apsikainuoja dabar, o ateityje lai prisirengia būti naudingu piliečiu nuosavai tėvynėi Lietuvai!

Lašas.

∴ ∴ ∴

*Pabalnokit žirgus, —
taip Lietuva sako.*

(Iš trejų metų mergaitės D. Š. padainuotos dainelės).

Lietuvių Tautos kilimas, tai prastų prastutėlių Lietuvos sermėgių darbas. Delto tai jisai toks tamprus, toks greitas, toks turtingas turiniu ir toks stebuklingas žygiais. Mes iš žemės išaugę. Mes savo galias saulę iš žemės išrausim, nes mes kuriamoji žemės jėga, mes žemės daigas.

Amžiais slapstėm apglaudę savo godas. Ir šit dabar skleidžiam pasauliui. Tesistebi! Teklausia iš kur tie nebuvėliai lietuviai atėjo. Dievo žirgeliais atjojom.

Ar buta Lietuvių Tautos prieš trisdešimt metų? Nebuta. O šiandien lietuvių vardas skamba pasaulyje ir žemių galiunai turi lietuvių valios klausytis ir prieš ją nusilenkti.

Ar buta karės pradžioj mūsų organi-
zacių? Tik užmazgos ir tos svetimų pa-
jėgų smaugiamos, engiamos. O dabar!
Draugijos Rusijoje su milijoninėmis apy-
vartomis. Kuopų, draugijų tinklas po vi-
są pasaulį.

Ar buvo iškelti prieš revoliuciją mu-
sų Tautos Laisvės obalsiai? Pašnibždo-
mis, paslaptomis apie Lietuvos Laisvę
kalbėjom. O šiandien! Tik trys mėne-
siai praėjo. Sutartinai, kaip vienas vy-
ras nuo Sibiro ir Mandžurijos plotų iki
fronto, apkasų, skiriančių mus nuo Tėvy-
nės, eina plaukia kasdien gandas už gan-
do vis iš naujų kuopų, burių, susirinkimų,
suvažiavimų:—gana vergovės, norime Lai-
svės, norime nepriklausomos Lietuvos.
Gal but kurstytojai, kurie gražiai kalbėjo,
buvo siunčiami? Niekur, nė vienas. Tai
meilė mūsų tėvų-protėvių žemės prabilo.
Kelis amžius tylėję prabilom. Gailinga
turi būti mūsų byla.

Ir dar vienas daiktas:
*Kai mes pakilom,
supas pasaulis.*

Aplink mus ardamos pajėgos siaučia.
Viskas įra. Amžiais kaupiamos brange-
nybės naikinamos, pleškinamos. Karė ir
kova. Kova ir karė. Kerštas ir neapy-
kanta sėjama saujomis. Sukuriais gyve-
nimas susivėlė. Aplink mus ugniakalniai
ir mes patys ant ugniakalnio. Bet mums
lietuviams reikia išlikti. Ir mes išliksime.
Mes dar galingesni paliksime. Mes kursime
savo Tėvynę, kada kiti ardo. Ir kur-
sime, nes mūsų kuriamieji ženklai—dobi-
las ir rutos. Ažuolais augsime. Mums mei-
lė, mums skaistumas, mums stiprybė.

Ir dar ne viskas.

Man pasakojo ir aš atpasakosiu.

Trys lietuviai kareiviai, ne šiandien
ir ne vakar, bet kokia dešimtis metų
prieš, buvo nusiųsti į Aziją, į Taškentą.
Jie mokėjo tik lietuviškai. Niekas jų ne-
suprasdavo, ir nieko jie nesuprasdavo.
Niekai jų trijų negalima buvo kareiviš-
ko muštro išmokyti! Atsirado vienas afi-
ceris iš Lietuvos mokąs lietuviškai kalbė-
ti. Jam papasakojo apie tuos tris karei-
vius ir paprašė ateiti tuos kareivius pa-
mokyti. Kai šitas aficeris atėjo pirmą
kartą, trys lietuviai kareiviai stovėjo savo
rotoje muštro eilėse. Buvo komanda

“smirno.” Eilių priėjęs aficeris paklausė
lietuviškai: “kurie čia jūsų lietuviai” ir
tuo pat mirksniu trys lietuviai kareiviai
puolė ant kelių, sušuko “Tegul bus pa-
garbintas” ir verkė, labai verkė.

Jie senai negirdėję išgirdo gimtąją
močiutės-tėvelio kalbą.

Taigi jūs, kurie nieko daugiau neži-
not, kaip tik, išmokus nuo rusų du žo-
džių—klesa ir buržujus—visur juos gru-
sti! Klausiam jus—kokią jūs turite teisę
Lietuvių Tautos kilimą savo menkžodžiais
niekinti?

Iš “Laisvės Karininko.”

∴ ∴ ∴

Gerbiama “Vyčio” redakcija!

Šiuomi kreipiuosi pas Jumis idant ne-
paliautumėte siuntinėję man taip mylimą
laikraštį “Vyti.” Buvau L. V. 79 kuopos
valdybos nariu, o dabar patekau į Suv.
Valstijų kariuomenę. Negaliu ir toliau
užmiršti šios organizacijos ir josios veiki-
mo. Negaliu jau organizacijos labui dar-
buotis, taigi nors gera bus žinoti, kas jau-
nimo bus toliau veikiamą?

J. Vileniškis,

Camp Custer, Mich.

Redakcijos prierašas: Tegul ir kiti
Vyčių organizacijos nariai, pastoję ka-
ruomenėn, atsiliepia, pridudami adresus,
o mes neužmiršime.

*****

BAŽNYČIOJE.

Klupo dvi moteriškės. Viena skaito iš
knygų.

Pirmoji: — Žiurėk, sese, juk tu iš atža-
garių knygų skaitai.

Antroji: — Tai brudai vaikai, pasidėjau
ant lango, tai radę apsuko.

PASIKALBĖJIME.

— Mylimas drauge, ar negalėtumei man
vienam reikale padėti?

— Mielu noru!

— Labai esu nepatenkintas iš savo su-
naus pasielgimo, nieko nenori klausyti, o vien
tik klauso kalbų kvailių ir nenaudėlių, ar ne-
norėtum tamsta su juo pasikalbėti.

ILGĖSIS.

*Kur banguoja Nemunėlis,
Kur Šešupė miela plaukia—
Ten Lietuva mano brangi,
Tenai širdis mane traukia.*

Geras tėvynainis neatsizada prigimto krašto. Ir gyvijoje yra jausmas, kuris riša prie savųjų. Net tas mažytis paukštelis, kuris oru, rasa mintą, skraido, čirška apie galvą piemenėlio, kuris pagavo ar išlizdo išteriojo jojo vaikelį. Ir avelės rodo mums pavyzdį prisirišimo prie savųjų. Pamatę priešą, tykojantį sučiupti vieną iš burio, glaudžiasi į kruvą. Ir į ką nepažvelgsime, visur pamatysime, kad jausmo ryšiu širdis traukiama prie savųjų.

Gyvenant tėvynėje—prigimtame sodžiuje, mažai teatjautėme patraukimo prie jojo, prie savųjų. Gi prie kaimynų ar prie tolimesnių giminių—nei to tiek. Žodžiu sakant, neištyrėme savo vidujinio gyvenimo. Buvo paprastas dalykas matyti tėvus, brolius, seseles ir kaimynus. Laukai, girios, pievos, upės, ežerai, medžiai, paukščiai, bitės, gyvuliai ir po langu gėlių darželis mums nedavė jokio įspūdžio. Visa tai mes kas diena matėme, tarp jų dalyvavome. Bet kai reikėjo atsiskirti, kada sakėme saviemsiems paškutinį: *Sudievi!*—tada tik širdis pajuto jausmą, tada mums atrodė, kad verkia ir lydi ne vien tėvai, broliai, seselės ir draugai, bet ir tie laukai, pievos, girios, dangus... apsirasoje gailėsčio ašaromis. Važiuodami vis atsigriždavome į namus, kurie pamažėl nyko iš akių; nyko ir tas beržas ties gričia, kur žiemą ir vasarą nuleidęs šakas paslaptin-gas pasakas audė, griaudžiai arba linksmi šnabždėdamas... Išnyko ir tas bažnyčios bokštas, kurio varpo balsas skleidavo dvasios ramybę ir paguodą... Viskas pasislėpė tolumos miglose...

Štai ir rubežius. Jau kita šalis, kiti žmonės, kitokia kalba kalbanti, kitokius papročius turinti. Žodžiu, viskas kitaip.

Atvažiavome galų-gale Amerikon. Vieni čia rado laimės, kiti nei jokios. Skurdas daugumai pažvelgė akysna. Ilgimės, o sparnuotos mintys bepaliovos lekia ten, kur ilgėsis veda. Jos bėga greičiau

toli—už plataus vandenyno randa nepaprastą džiaugsmą.

Ramiausia ir linksmiausia vieta yra tėvynėje. Todėl neužmirškime padarytų prižadų važiuojant iš tėvynės. Ypatingai šiame momente reikia stiprinti ryšius ir gaivinti viltį tėvynės. Lai ilgėsis buna idealu, traukiančiu link tėvynės ir savųjų, kol jis pavirs džiaugsmu.

J. Vargdienis.

“PAIKUMU PERGALĖSI.”

“Vyčio” num. 16-me S. Dainius rašo “Meilės Kibirkštis.” Ką tas vaizdelis perstato—tikra teisybė.

Prie progos iš anglų literatūros paduosiu porą vaizdelių, kaip jaunuoliai meilinas.

Vienas jaunuolis meilinosi šitaip: “Tamsta esi dora mergaitė; Tamsta esi prakilni; Tamstos apsiėjimas puikus; Tamstai tiktų buti tarp prakilniausių; Tamstos ypatybės atskiria nuo kitų. Buk mano!” Mergina atsako: “Tai niekų pasaka!” Ir nueina. Lieka jaunuolis nuliudęs, berymojęs.

Antras jaunuolis sako: “Aš išmintingiau meilinsiuos.” Jis sako jai: “Tamstos skruostai, kaip rožės; Tamstos akys, kaip žvaigždės; Tamstos dantys, kaip jurų perlai; Tamstos plaukai, kaip šilkai auksiniai; Tamstos luputės, kaip skaisčios gėlės. Buk mano!”

Mergina atsako: “Tu mano brangiausias!” Ir apkabina rankomis.

Čia taip ir išeina, kaip amerikonaĩ sako: “With fool you win.” (paikumu pergalėsi). Kaip yra teorijoje, taip ir gyvenime.

J. K. Mikas.

SUSIVĖLINĖS VYRAS.

— Ak, Jonai, bijok Dievo! Kaip tu gali taip vėlai grįžti namon... ar girdi, jau laikrodis trečią valandą išmušė... o aš nelaimingai!..

— Man rodos, kad šis laikrodis apsiriko... mušdamas pirmą valandą, tris kartus sudavė...

IŠ PIKTUMO.

— Ar nežinai, brolau, nuo ko tasai nedorėlis mirė.

Gyvenimo verpetai dažnai pasirodo stipresni už žmogaus valią. Jie kai-kada priverčia tave net nuo mylimiausio daikto traukties ir užmeta ten, kur tavo siela suvis netraukia.

Mums, išėiviams, gaila buvo palikti gimtinę, prigimtą pastogę, o ypač gaila buvo apleisti seną, augintoją—motutę. Užlaužė jinai rankas ir gailios ašaros plovė veidą paskutinį kartą atsisveikinant...

Baisioji karė vis tebesiaučia. Jau ketvirtai metai jinai laiko perkirtusi siulą su gimtine. Veltai pastangos, veltai norai ir viltis pasiekti, sužinoti padėjimą ir likimą tų, kuriems arčiausia linksta širdis, kurie joje jautriausią vietelę užima. Viskas lyg į šaltą, nepereinamą sieną atsimuša. Išsiilgo todėl širdys begalo, ištempė jų gyslelės. Tik viena vaidentuvė dabar pagelbą teikia. Jinai atmuša tuos visų-brangiausių veidus ir daiktus. Sekdama ir prisitaikindama dabarties momentui, vaidentuvė ir vaizdus įspudingus tveria. Dažnai vakaro tyloje, parėmus galvą tarp alkunių ir domiai išisvajojus, vaidentuvė atidengia labai geidžiamus matyti daiktus. Atidengia ir įveda į tą grincią, kurios pastogėje praleista pirmos gyvenimo dienos, perstato mielą motutę toj pozoje, kurioje dažniausia ją matydavome. Rodos, matai ją vakaro tyloje sėdinčia arti stalo prie menkai bliskančios šviesos. Veidas jos liudnas, ramus, pilnas gilaus užsimanstymo ir lukėsio. Laukia jinai kaž-ko ir viltis šviečia jos veide. Bet kartais vaidentuvė praskleidžia kitokius reginius. Perstato gimtinės griuvėsius, perėjus karės šmėklai. Ant tų griuvėsių matai gumšuojančius šešėlius, lyg kokias šmėklas slankiojančias iš vietos į kitą. Tie šešėliai, tos šmėklos—tai namiškiai netekę pastogės, mantos ir duonos. Jie dabar ten slankioja ant griuvėsių savo namų ir be vilties susilaukti geresnės ateities. Ten-pat, šalip griuvėsių, yra rusys, požeminiai urvai; sienos jų išpintos šakomis, grindys taip-pat šakomis išklotos; tai gyvenamieji rumai mūsų brolių, kuriuose jie praleido jau dvi žiemi, dabar jau ir trečios laukia. Tie namų griuvėsiai, pele-

nai ilgų metų eile sutaupinto turto, primena ramų praeities gyvenimą, primena laikus, kada žmogus šalip žmogaus, tauta šalip tautos mokėjo gražiai sugyventi ir gaivina viltį, kad kada-nors parako kvapas išsibaivins, nutils kanuolių kalba. Tada žmogus vėl galės susitvarkęs gužtą ramiai gyventi ir pildyti savo pašaukimo pareigas.

Liudnus vaizdus sukelia karė visomis savo pasekmėmis. Lašas.

GAMOS RAMUMOJE.

Netinka didmiestis ir jo gyvenimas, kas užaugo tyros gamtos pastogėje. Nepakenčiamas darbas, nors jis gausiai apmokamas auksu, ir ta dirbtuvė. Nuo ryto ligi vakaro staugia, spiegia mašinos ir vindai kurtindami ausis ir sunkindami smegenis. Burna ir nosies šnirpšliai pripunta dulkėmis. Strėnos ir kojos nuvargsta nuo pastovaus nusistovėjimo vienoje vietoje, prie mašinos rato, kuriam užsisukus prisikabini prie jo ir dirbi, tarsi jo vienas vindas, tarsi viena kuri jo dalis, tol, kol visas judėjimas apsistos.

Darbas ir dirbtuvės atmosfera taip iščiulpia žmogų, taip išima pajėgų ir gyvybės išteklius, kad būtina jam reikalinga atsitaisymas, atsigalvinimas. Bet parėjęs namo neranda reikalingų priemonių. Užtad, kad čia didmiestis. Jame ir dirbtuvės ir gyvenamosios triobos arti ir tirstai sustatyta. Tyro oro visur čia truksta.

Kaip džiaugiesi žmogus, gavęs progos ištrukti iš didmiesčio ir valandėlę laiko praleisti tyros gamtos prieglobstyje...

Dabar tokią valandą gyvenu. Esu pakrantėje F. ežero. Vanduo ramiai tiviliuoja, mažos vilnys bėga link kranto ir blaktelę sunyksta. Jos primena gimtinės Nemunėlį, kurio vandenį vaiku būdamas saikščiau delnu. O tas miškas, nors retas ir vargingas, bet jis gyvai primena aną mišką, su kuriuo buvau susigyvenęs jaunystės dienose. Tarsi jaučiu jo kvapą, dvelkia kaž-kuo maloniu, tarsi atsiskamba ausyse tie patys jame girdėti aidai liudnos ir puikios lietuvių dainos; tarsi girdžiu tą patį uksėjimą—atbalsį įvairios miško gyvijos...

Darbas ir dirbtuvė didmiestyje baisėja. Dirbtuvės vidus lyg kokios baisybės šmėkla, rodančios žiotis, kurios nori iščiulpti tavo sveikatą ir gyvybę...

Vos tik nusiblaivins Lietuvos dangus nuo karės dumų, gimtinio miško sielos nevarstys kanuolių ir kitų baisių, intaisytų žmogaus gyvybės atėmimui, įrankių balsai; vos tik nurims ir vėl tyru vandeniui išplauks Nemunėlis, grįšiu ten... tyros gamtos prieglobstin! Lai prasmenga didmiestis ir jo troškinanti ir slėgianti žmogaus dvasią atmosfera! M.

Lapo Laidotuvės

(Vaizdelis.)

Liudnas lapo likimas... Nuo pavasario gražiai žaliavo ant medžio ties-pat langų. Papūš, budavo, stipresnis vėjas, jis pavirpa, pasivarto, sušnabžda kitiems sandraugams paslaptinę žodį ir vėl nurimsta, prisiglaudęs prie šakos. Žaliavo ir skleidė kvapsnį. Buvo malonus širdžiai, viliojantis akiai.

Atėjo ruduo. Rytai ėjo vėsyn. Ir štai vieną rytmetį padvelkė šaltas šiaurys, šalna išbaltino gamtą. Negailėstingais pirštais užgavo ir lapą. Staiga jis ėmė gelsti. Pasidarė jautrus, silpnutis. Tegul tik nors menkutis vėjelis pašiulena, lapas ima virpėti ir griaudžiai dejuoti. Jau ne taip jis dabar smugiai atsako. Sausas, drebantį balsą išsiveržia iš krutinės. Neilgai jau gyveno. Sveikata vis menkėjo, gyvybė seko ir andai, paputus didesniam vėjui, nutruko paskutinė gyvybės gįslė ir apsisukęs kelis kartus netoli gimtinio lizdo, paskui kelis syk oro srovės apsuktas ratu, nukrito čia pat ant drėgnos žemės ir prie jos prilipo. Jei vėjas jo nenuneš, arba lietūs nenuplaus, jie čia paliks, pridengs gal sėklą, kuri išgulėjus per žiemą išleis diegą ir duos pradžia naujam nariui tos pačios medžių šeimos, iš kurios ans lapas pareina.

Nusiminė ir medis, netekęs lapų. Rudenio vėjai ir lietūs dažnai lankosi.

Nuogos šakos, skaudžiai pasiplakdamos, gailiai verkia ir dejuoja...

Raudoja medelis, netekęs rubo prieš šaltą ir ilgą žiemą, o ta jo rauda net į žmogaus sielą daro kaž-kokią liudną įspūdį. Bet neliudėk, medeli, ateis kitas pavasaris, tu vėl sprogsi, megsi pumpurus ir lapus išskleisi.

Tavo likimas primena žmogui jo paties likimą! M—s.

Naujos knygos.

Ketvirtoji Skaitymų Knyga. Skiriama katalikiškoms Amerikos lietuvių mokykloms. Surinko K. A. S. Išleista Šv. Kazimiero Seserų lėšomis (67th and Rockwell Str., Chicago, Ill.).

Ligšiol Vyčiai, steigdami vakarinius kursus, visuomet nusiskuzdavo stoka lietuvių kalbos mokymuisi tinkamų rankvedžių. Ypač jau sta trukumai dailiosios lietuvių raštijos srityje. Tą spragą, labai svarbę, užkišo K. A. S. "Ketvirtąja Skaitymų Knyga." Teikiama ji septintajam iš aštuontajam pradinių mokyklų skyriams. Vyčių vakarinių mokyklų programai labai tiks, nes knyga sudaryta iš geriausių perlu mūsų literatūros. Čia surinkta geriausi prozos ir eilių darbai Maironio, Jakšto, V. Kapsio, M. Vaitkaus, A. Baranausko, Šatrijos Raganos, Vysk. M. Valančiausko, Ks. Vanagėlio, Petro Armino ir kitų. Daug gražių priežodžių, patarlių ir palyginimų anglų ir vertime tų pačių lietuvių kalbose. Knygelėje, be to, yra daug istoriškų, geografiškų raštų, supažindinančių su mūsų gimtu ir svetimais kraštais, jų istorija ir padėjimu. Knyga rimtai apdirbta taisyklų lingumo kalbos ir technikos žvilgsniais.

Minėtų knygų galima gauti kreipianties augščiau paminėtu adresu. Daugiau imantiems, bus duodamas didelis nuosimtis.

"The Lithuanian Booster." 3 ir 4 num. už rugpjūčio ir rugsėjo mėn. Mėnesinis anglų kalboje lietuviškoje dvasioje leidžiamas laikraštis. Veda Tamas Shamis. (27 Short St., Kingston, Pa.).

"The Lit. Booster" verta skaityti ir plaktinti. Mūsų tautos vardas vos-tik pradeda plisti vietinės šalies visuomenėje. Mūsų pracišis ir reikalai nežinomi jai. Nuo užuojautos ir paramos intekmingų tautų priklauso mūsų ateities likimas. "The L. Booster" stengiasi atlikti svarbią užduotį—aiškinti anglų visuomenei apie lietuvius, jų praeitį ir ateities siekius ir troškimus.

Vyčiai savo vienaminčio (taip-pat Vyčio) darbą privalo iš širdies remti. Tas darbas naudingas ir reikalingas Lietuvai.

KAS JAUNIMO VEIKIAMA

CHICAGO, ILL.

L. Vyčių 16-tos kuopos susirinkimas.

Trečiadienyje, spalio 17 d., L. V. 16-ji kuopa laikė paprastą savaitinį susirinkimą, kuris pasižymėjo svarstymu gražių ir rimtų dalykų. Kai-kuriems nariams, dirbantiems Kat. Spaudos Sav. rengimo komisijoje, papasakojo, kas daroma, kad Spaudos Sav. būtų pasekminga. Vyčiai pritarė tai minčiai ir pasižadėjo eiti talkon iš vien svarbų darbą dirbti. Vyčiai lapkričio 18 d. (nedėlioje) rengė vakarą šv. Jurgio par. svet. Dabar jie tą vakarą nutarė pavesti Spaudos Savaitės idėjai. Bus dirbama, kad to vakaro būtų geri pėdsakai.

Kitas svarbus klausimas apkalbėta: — susitarti su ideališkesnėmis draugijomis ir kuopomis šv. Jurgio parapijoje ir įsteigti vieną bendrą didelį knygyną, kuris ne vien tokį vardą — knygyno — turėtų, bet tikroje prasmėje būtų šviesos ir mokslo šaltiniu. Knygynų toj pačioj šv. Jurgio par. yra keletas, bet juose knygos sudėtos pelyja, nepakilnojamos per iš-tisus metus. Idėja susidėjimo knygynų į vieną bendrą — labai graži ir naudinga. Ji, rodos, įvyks, nes ir vieta tokiam knygynui suteikiama parapijos name labai patogi, tinkama.

Trečias klausimas apkalbėta—tai vakarinės mokyklos — lietuvių ir anglų kalboms mokinties — įsteigimas. V. Stulpinas, pakėles šį klausimą, pasakė jo didelę svarbą. Jam teko patirti, kad kone 50 nuoš. užsiregistravusių (karuomenės pareigų žvilgsniu) lietuvių vyrų nemokėjo net savo pavardės pasirašyti. Baisiai nuostabu, kad čia, laisvės ir kultūros šalyje, kur laisvė ir proga yra, taip daug nemokėlių. Bet kada ir išmoks, jei tokiems tik salionas ir jo "linksmybės" terupi. Be to, tų kursų reikalingumas didelis, nes daug čia gimusių ir augusių gerų tėvynainių nori išmokti taisyklingos lietuvių kalbos. Minėtai mokyklai užmazga jau padaryta. Norinčių mokinties yra ir galinčių ją vesti nestoka.

Gero pasisekimo naudingiems sumanymams. M.

CLEVELAND, OHIO.

Iškilmingas Vakaras.

Rugsėjo 30 d. C. L. D. Sąryšis, paminėjimui 46 metų Cleveland'o lietuvių bei jų draugijų gyvavimo, surengė vakarą. To vakaro pelnas skiriamas šv. Jurgio parapijai. Programas buvo platus ir turiningas. Pirmiausia P. Muliolis, vakaro vedėjas, paaiškino vakaro tikslą. C. L. T. Choras vaidino "Be šulo." Išėjo gerai. L. Vyčių 25 kuopos artistai vaidino

"Daina be Galo." Šis veikalas publikai patiko. Toliaus C. L. T. Ch. dainavo keletą dainų ir porą solų. L. Vyčių 25 kp. Choras, vedamas p. A. Z. Vismino, pritariant C. L. Tautiško Beno orkestrai, dainavo "Lietuviais esame mes gimę." "Aras." Vyčių kvartetas—"Plaukė sau laivelis." Merginų choras—"Tupi šarka ant tvoros." P-ni V. Bukauskienė puikiu ir maloniu lakštutės balseliu dainavo solo "Mylėk, o svietas mus" ir "Atiduok man širdį." Kiekvienas p-nios Bukauskienės pasirodymas ant pagrindų, publikai suteikė gerą įspūdį.

Deklemavo šios Vytės: p-lė J. Skripkauskaitė — "Užtekėk," p-lė O. Baltrušaičiūtė — "Gal gana," p-lė Ad. Kužmankiūtė—"Kur dingo." Pabaigoje abudu Chorai dainavo "Lietuva Tėvynė Musų." Laikė programo ir šokių grojo Lietuvių Tautiškas Benas, vedamas p. N. Bučio. M. J. Š.

HARTFORD, CONN.

Vasaros metu daug veiklesnių Vyčių narių buvo išvažinėję atostogoms pas gimines ant ukių. Dabar vėl susirinko ir atsilsėję imasi darbo.

Spalio 14 d. Vyčiai vaidino veikalą "Ant Bedugnės Kranto." Aktoriai roles atliko drausiai, vikriai, tinkamai. Tarpuose vaidinimo buvo deklemacijų. "Lietuvos Vytis" deklemavo maža mergaitė, kurios malonu buvo klausytis. Bažnytinis choras dainavo keletą dainelių.

Žmonių buvo pilna svetainė ir jausta visų patenkintas upas. Iš to Vyčiai džiaugiasi, kad visuomenė jiems užjaučia.

F. G—be—čius.

ST. LOUIS, MO.

Rugsėjo 30 d. L. Vyčių 80-ta kuopa važiavo į Collinsville, Ill., kur ji buvo užprašyta atlikti vakaro programą. Užprašė L. D. S. 50-ta kuopa. Vakaro programe buvo vaidinimai, dainos ir deklemacijos.

Vaidinta du veikalai: "Mariutė Vargonininko Duktė" ir "Knarkia Paliepus." Deklemavo p-lės: Petronė Lipmoniūtė, Elena Volbekaitė ir šešių metų mergaitė—Elžbieta P. vaičiūtė. Šitos mažos mergaitės deklemavimas publikai labiausia patiko. Padeklemavo net penketą eilučių. P. Lipmoniūtė dainavo solo "Pas močiutę augau." Pianu akompanavo A. Živaitis. Dainelė žmonėms labai patiko.

Užbaigiant, kuopos choras vadovaujant A. Živaičiui, dainavo "Biruta," "Linelius roviau" ir "Kur bėga Šešupė."

Vakaras visais žvilgsniais nusisėkė.

Vyčių Brolis.

L. Vyčių IV-tos Kuopos Choro Koncertas.

Tiesa, pas mus lietuvius netik vakarai su vaidinimais, bet ir koncertai jau nenaujiena. Čia, Chicagoje, tik dairykis, o visur matysi ir girdėsi, tai šen, tai ten rengiama koncertai.

Ne visi tečiau koncertai gali vadintis tikrais koncertais. Nevisi patenkina publiką. Daugiau atjaučią, daugiau nusimaną apie dailę, dažnai iš koncertų iseina užviltais jausmais, nepatenkinti.

Iš L. Vyčių IV-tos kuopos choro koncerto, įrengto rugsėjo 30 d., publika išėjo patenkinta, su atgaivintais jausmais. Skaitlingo Vyčių choro dainavimas buvo puikus. Ypač įspūdingai išėjo tautinės dainos. "Eina garsas nuo rubežiaus" nuvedė klausytojų dėmą į gilios senovės laikus, į mūsų tautos garbingą gadybę. "Piauti linksma" (A. Pociaus) priminė Lietuvos rugėpiūtę ir dvasios linksmybes surištas su tuomi laiku. J. Kudirka pasirodė puikus solistas. "Skyniau skynimėlį" dainavo du kartu. Puikiai pasižymėjo duetai, trio ir kvartetai, kuriuose dalyvavo šie jau plačiau žinomi dainininkai: J. Kudirka, p-lės D. Šulekaitė, A. Petkiūtė, J. Balsis ir V. Puzaras. Mergaičių choras gražiai padainavo "Oi kaip mes ejom" (A. Pociaus), "Lopšinė daina" (Shumann'o).

Atiduodant, kas priklauso chorui, solistams ir kitiems dainininkams, negalima užmiršti Beno pasirodymo. Jam vadovauja energingas p. S. Diokas. Grojo "Home Circle" overtūrą (R. Schelepegrell'io), "Rožių ir erškėčių" valsą (T. R.), "Andress' Grand Canival" (G. Souhwell). Esame prisiklausę įvairių svetimtaučių benų, bet saviškių benus retai tenka matyti. Minėtas benas ne tik tuomi ypatingas, kad jis lietuvių benas, bet ir tuomi, kad jis puikiai išsilavinęs. Jis, be to, yra kibirkštėle gražios vilties, kad lietuviai laikui bėgant visais dailės žvilgsniais pakils ant tinkamo laipsnio.

Ir šiaip jau gerus koncerto įspūdžius dar giliau įspaudė atmintin sutartinis Choro ir Beno atlikimas Lietuvos Himno. Dar tame mūsų tautos prakilniame himne jausta daugiau dvasios, didybės...

Koncertas buvo rengtas pagerbimui vietinio klebono—M. Krušos, jo varduvių dienoje. Pasveikinimo eiles pasakė gabi, pasižymėjusi deklamavime p-lė N. Pretikaitė. Užsibaigus programai, prabilo ir gerb. kun. M. Kruša. Dėkojo Vyčiams už jausmų išreiškimą ir išreiškė linkėjimą pasekmingai su jaunimu ir toliau darbuotis.

Koncerto pasekmingumui daugiausia pridėjo darbo ir pajėgų Justinas Kudirka, vietinis vargonininkas. Jis myli jaunimą, dailę, o budamas darbštus ir sugabus lietuvių veikiman žymią dalelę įneša.

Norėtusi ir dažniau tokių koncertų susilaukti!

L—s.

PONI V. BUKAUSKIENĖ,
L. Vyčių 25 kp., Cleveland, Ohio, narė,
pasižymėjusi solistė ir aktorė.

HOMESTEAD, PA.

Rugsėjo 24 d. 1917 m. L. Vyčių 11-ta kuopa laikė mėnesinį susirinkimą. Per susirinkimą, "Vyčio" reikalui sumokėjo sekantys asmenys:

Effanijus Kundrotas	\$100.00
Andrius Bardzilauskas	20.00
Veronika Vebeliuniūtė	10.00
Marė Milašaitė	10.00
Antanas Skimas	10.00
Vincas Kriaužlys	10.00
Povilas Bužinskas	10.00

Viso sumokėjo	\$170.00
Pažadėjo sekantį susirinkimą sumokėti:	
Petronėlė Maladauskiūtė	\$100.00
Bronislovas Nekrašas	10.00

110.00

Šituos pažadėtus (\$110.00) prisišim vėliau.

P. Visockiūtė, kp. rašt.

Red. Prierašas. \$170.00 "Vyčio" reikalui Centras jau priėmė. Iš viso-ko matosi, kad homesteadiečiai V-me Vyčių Seime duotą žodį žada išpildyti. Bravo! O kitiems, ar nerupi "Vyčio" spaustuvės ir savaitinio organo klausimas? Čia maža užuojautos, reikia ir paramos.

CHICAGO, ILL.

L. Vyčių 13 kp. vakaras.

Spalių 14 d. L. Vyčių 13-ta kuopa įrengė gražų vakarą.

Kun. N. Pakalnis pasakė pritaikintą prkalbėlę.

Paskui vaidinta trijų aktų komedija — "Gyvieji nabašninkai" ir dviveiksmė komedija — "Karčiama." Aktoriai vaidino labai gyvai.

Po vaidinimo buvo lietuviški šokiai ir skrajojanti krasa.

Pažymėtina, kad svetainė buvo publika kimšte-prisikimšusi. Žmonėms patiko vakaras, nes girdėta išsireiškimų: "Tokio gražaus vakaro dar nebuvome matę".

Spėjama, gryo pelno atliksią apie \$150.00 Garbė jums, Vyčiai!

V. S.

LEWISTON, ME.

Lietuvos Vyčių Vakaras.

Šioje lietuvių kolonijoje randasi prakilnaus jaunimo būrelis, priklausančio prie Liet. Vyčių II-ros kp. Priklausantieji, Lietuvoje ar Amerikoje gimę, didžiuojasi esą Vyčiais, myli savo prigimtą kalbą, jos mokosi.

Ir ištis jie yra Vyčiai. Ką jie veikia, tai jų darbo vaisiais lewistoniečiai džiaugiasi. Kur Vyčiai, ten visas jaunimas, ten pajėga prie kurios vietiniai lietuviai linksta.

Teko dalyvauti Vyčių parengtame vakare, kuris įvyko rugsėjo 22 d.

Minėto vakaro vedėju buvo p. A. Kleštoraitis, kuris publikai paaiškino programo turinį. Tuojaus pasirodė Liet. Vyčių II-ros kuopos choras vedamas p. I. Čiužo. Dainavo keletą dainelių: Lietuvos Hymną, "Lietuviais esame mes gimę," "Kada sriauni upė teką" ir kitas. Choras, nors nedidelis, dainelėmis publiką patenkino, nes kiekvieną dainą lydėjo entuzijastiškas delnų plojimas. Dainavo kvartetas, bet kai-kuriems truko drąsos.

Tarpuose deklamavo panelės: B. Ivaškevičaitė, V. Vaičiulaitė, M. Dailydaitė ir viena mažųjų Vyčių narė.

Choro vedėjas dainavo solo, patsai akompanuodamas pianu.

Programai pasibaigus, prasidėjo žaislai ir šokiai. Vietinis jaunimas gražiai moka linksmintis. Iš šalies žiurint, malonų įspudį gauni. Tik gaila, kad įspudį apjuodino pora vaikinių, kurie mėgsta susikibę svetainėje šokti. Jūdvių "šokis" tai ir pagadino visą skonį.

Priaugančių Vyčių Šeimyniškas Vakarėlis.

Pasidėkojant panelei V. Vaičiulaitei ir kitiems veiklesniems Vyčiams, mažųjų būrelis yra gerai išlavintas. Kiekvieną vakarą per prkalbas, vienas, kitas pasirodo ant pagrindų ir gražiai padeklemuoja.

Gėlbstant jų nenuilstančiai vadovei, surengia ir vakarėlių. Rugsėjo 19 d. mažųjų vardu įrengta vakarienė.

Prasidėjus programai, priauganti Vyčiai, savo vadovei, panelei V. Vaičiulaitei, inteiškė pagarbos laiškėlį, kuriame išreiškia savo nuoširdžią padėką už darbavimąsi ir visi meldžia, kad jų ir toliau neapleistų.

Programa susidėjo iš dainų, deklemacijų, kurias visas, labai pagirtinai, patys mažieji atliko.

Programai pasibaigus, susėdę prie stalų, skanūs valgius valgydami linksmai šnekučiavos. Paskui, pasilinksminę, meiliai atsisveikinę, išsiskirstė namučiu.

Mažiukas Vincukas.

BROOKLYN, N. Y.

"Keleivio" Korespondento Melai.

"Keleivio" No. 40 buvo patalpinta melaginga žinia kas link Brooklyn'o L. V. 49 kp., buk jos sekretorius išvaręs jį iš svetainės.

Tą visą savaitę, kada "Keleivio" korespon. sako buvo išvartytas, nebuvau visai Brooklyn'e. (Buvau Camp Upton Yaphank, L. I.). Ir tik pagrižau spalių 4 d.

L. V. 49 kp. Sekretorius.

ADRESAI SUSINEŠIMUI SU LIETUVOS
VYČIŲ KUOPOMIS.

No. Kuopos.

1. M. Juškienė, 129 Melrose St.,
Brockton, Mass.
2. P. Jasiunas, P. O. Box 280, Lewiston, Me.
3. Pr. Hodell, 318 Earp St., Philadelphia, Pa.
4. E. Benevičiūtė, 2019 Union Ave.,
Chicago, Ill.
5. M. Mažeika, 1658 Wabansia Ave.,
Chicago, Ill.
6. A. Pateckis, 234 Park St., Hartford, Conn.
7. Kazys Saviėkas, 70 Congress Ave.,
Waterbury, Conn.
8. O. Deiyikaitė, 169 E. 115th St.,
Roseland, Ill.
10. B. O. Markevičiūtė, 145 Main St.,
Athol, Mass.
11. Petronėlė Visockiūtė, 216 Hazel St.,
Homestead, Pa.
12. Alena Songailiūtė, 330 West St.,
New York, N. Y.
13. Pranas Birgiola, 4612 So. Wood St.,
(Town of Lake), Chicago, Ill.
14. B. Šlegaitė, 1427 So. 48th St., Cicero, Ill.
15. Dominykas Šargelis, 108 Kent Lane,
Wilkes-Barre, Pa.
16. P. Gedgaudas, 3202 So. Halsted St.,
Chicago, Ill.
17. J. P. Markelionis, 236 D St.,
So. Boston, Mass.

18. O. Repšaitė, 719 Main St.,
Cambridge, Mass.
19. Stasys Benešiusas, 614 W. Canway St.,
Baltimore, Md.
20. O. Bugailaitė, 24 Haward St.,
Nashua, N. H.
21. Ona Alenskiutė, 25 Knight St.,
So. Manchester, Conn.
22. P. M. Valuckas, Box 623, Melrose Park, Ill.
23. A. Smailiutė, 2737 E. Pacific St.,
Philadelphia, Pa.
24. S. Bertašaitė, 2307 W. 22nd Pl.,
Chicago, Ill.
25. Antanas Zaliaduonis, 1517 E. 47th St.,
Cleveland, Ohio.
26. Antanas Čiginckas, 35 Lafayette St.,
Worcester, Mass.
27. J. J. Kašeta, 5 Atwood St., Norwood, Mass.
28. J. Kaičiukaitis, Box 712, Spring Valley, Ill.
29. P. Daugžvardis, 88 Warwick St.,
Newark, N. J.
30. A. Masaitis, P. O. Box 159,
Westfield, Mass.
32. Tamas Shamis, 27 Short St., Kingston, Pa.
33. R. Juškevičiūtė, Box 24, Poquonock, Conn.
34. S. Striaukas, 656 Church St., Easton, Pa.
35. Jonas Mečius, 849 W. 122nd St.,
West Pulman, Ill.
36. P. Kvietkus, 4409 So. Fairfield Ave.,
Chicago, Ill.
37. J. J. Šaučiūnas, 41 Johnson St.,
Bridgeport, Conn.
38. M. Velickiūtė, P. O. Box 208,
Gilberton, Pa.
39. F. Mandžarskas, Minersville, Pa.
40. Kun. J. Augustaitis, P. O. Box 204,
Girardville, Pa.
41. Ona Okutė, 298 So. 1st St.,
Brooklyn, N. Y.
42. Juozas Povilionis, 79 Beaver St.,
New Britain, Conn.
43. M. Markeliuniūtė, 1344 Hamilton Ave.,
Grand Rapids, Mich.
44. Jieva Makauckiūtė, 80 N. 8th St.,
Brooklyn, N. Y.
45. F. P. Zubrickis, P. O. Box 836,
Cedar Rapids, Iowa.
46. Kun. A. Janušas, P. O. Box 576,
Forest City, Pa.
47. Liudvika Zupkiūtė, 1319 Victoria St.,
Waukegan, Ill.
48. Antanas Glemža, 806 N. 8th St.,
Springfield, Ill.
49. J. Banišauckas, 190 John St.,
Brooklyn, N. Y.
50. J. Saurys, 295 St. John St.,
New Haven, Conn.
51. Stasys Reklaitis, 1414 New York Ave.,
Sheboygan, Wis.
52. A. D. Anilionis, 314 Front St.,
Elizabeth, N. J.
53. Kazys Zaranskis, 80 Short St.,
Brighton, Mass.
54. Jonas Bereisis, S. S. Cyr. & Methodius
Sem., Orchard Lake, Mich.
55. R. Kybartas, 3906 Elm St.,
Indiana Harbor, Ind.
56. Ona Zalenauskiūtė, 1130 Jones Ave.,
Braddock, Pa.
57. Juozas Kiablikas, 118 Chestnut St.,
Plymouth, Pa.
58. Apalionija Karpavičiūtė, 543 Elm St.,
Tamaqua, Pa.
59. Z. Sabaliauskas, 29 Congress St.,
Rumford, Me.
60. Ignas Dambrauckas, 607 E. 8th St.,
Kewanee, Ill.
61. Jonas Spranaitis, 113 Montgomery,
Paterson, N. J.
62. Jurgis Paškauckas, 227 Sagamore St.,
West East Pittsburgh, Pa.
63. Petras Kriptavičius, 1459 N. Philipp St.,
South Bethlehem, Pa.
65. Antanas Gudaitis, P. O. Box 73,
Silver Creek, Pa.
66. B. Zigmančiūtė, 3124 V. St.,
South Omaha, Nebr.
67. B. Grigaliūnas, 44 Prospect St.,
Bayonne, N. J.
68. Jurgis Venslovas, Glen Lyon, Pa.
69. Juozas J. Pavinkšnis, 87 Madison Ave.,
Pittsfield, Mass.
70. Kazys Oliūsis, St. Clair, Pa.
71. Marijona Sungailiūtė, 595 Hanover St.,
Milwaukee, Wis.
72. Andrius Jarašiusas, 17½ Glenwood Ave.,
Binghamton, N. Y.
73. J. Vaičiulis, 386 Pleasant St.,
Northampton, Mass.
74. Simonas Galinis, 1044 Blair Ave.,
Scranton, Pa.
75. Izidorius Adomaitis, 158 Glade St.,
Muskegan, Mich.
76. Jonas Šiupienius, Box 271,
Hastings, Pa.
78. Ona Sidaravičiūtė, 109 Newbury St.,
Lawrence, Mass.
79. J. Vileniškis, 693 Harper Ave.,
Detroit, Mich.
80. Justinas Kantautas, 1834 Menard St.,
St. Louis, Mo.
81. Scotland, England.
82. Jonas Čeplikas, 1726 Jefferson St.,
Gary, Ind.
83. E. Skinkiūtė, 422 Island Ave.,
Rockford, Ill.
84. Kun. A. J. Baltutis, 285 E. 14th St.,
Chicago Heights, Ill.
85. Ona Jurgutis, P. O. Box 338,
Westville, Ill.
86. Jurgis Urbonas, 301 State St.,
Du Bois, Pa.
88. O. Rosmanskis, Box 102, Bentleyville, Pa.
89. Anelė Karaskiūtė, 523—19th St.,
Niagara Falls, N. Y.
90. K. K. Mečionis, 141 Toffon St.,
Harrison, N. J.

Redakcijos Atsakai.

Visiems. Nepatilpusi rašteliai šiame numeryje, tilps kitame.

Vakaras, Kokio Nebuvo.

Išitėmykite visi, kokia dvasios puota yra rengiama Chicagos lietuviams. Lapkričio 18 d. š. m. svetainėje S. P. S.: 18-ta ir Racine (Center ave.) gatv., Lietuvos Vyčių Chicagos Apskritis stato scenoje gražiausią lietuvių kalboje veiklą—“živilę”—istorišką dramą.

Spėkos rinktinės, pastangos dedamos didelės.

Lietuviai biznieriiai, garsinkitės “Vytėje.” Išrovavimas geras. “Vytis” turi tukstančius skaitytojų ir ilgai, arba ant visados, pasilieka vartomas rankose.

Sąlygos pasigarsinimų labai prieinamos.

Katalikų Spaudos Savaitė tęsis nuo pradžios spalio ligi pradžios gruodžio. Kaip veikiate jos nusisekimui?

LIETUVOS VYČIŲ CENTRO VALDYBOS ADRESAI:

Dvasiškas vad.: kun. H. J. Vaičiūnas, 3230 Auburn ave., Chicago, Ill.

Pirmin.: J. Bučnis, 407 So. Paca st., Baltimore, Md.

Vice-pirmin.: Navickas, 85 New Park ave., Hartford, Conn.

Raštin.: J. Aleksa, 14 Millbury st., Worcester, Mass.

Iždinin.: A. Petrauskaitė, 4 Congress ave., Waterbury, Conn.

Iždo globėjai:

J. M. Dumčius, 199 Noble Lane, Wilkes Barre, Pa.

J. Vaitekunas, Hartford, Conn.

V. Varžinskaitė, 249 River st., Mattapan, Mass.

Literatiškoji komisija:

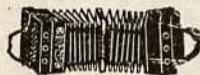
Dr. J. J. Bielskis, 3613 Fourteenth St., Washington, D. C.

J. Bakšys, Athol, Mass.

J. Valančiūnas, Philadelphia, Pa.

O. Rozmanskis, Donora, Pa.

J. V. Kovas, 21 Congress ave., Waterbury, Conn.

Didžiausia
Krautuvė

Lietuviška
Chicagoje

Užlaikome laikrodžius ir laikrodėlius, aukso žiedus, šliubinius ir deimentinius, muzikas, gramofonus lietuviškais rekordais, koncertinas, ant kurių gali groti ir nemokantis visokių šokių: armonikas rusiškas ir prusines, importuotas ir taip jau rusiškas balalaikas ir gitaras. Taipgi vargonų pardavimas.

Taipgi taisome laikrodžius, laikrodėlius, visokius muzikališkus instrumentus ir revolverius. Savo darbą gvarantuojame. Musų kainos ant visko žemesnės, negu kitur. Gyvenantis už Chicagos orderius galite siųsti per laiškus.

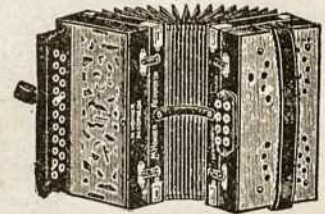
STEPONAS KAZLAWSKI

4632 S. ASHLAND AVE., CHICAGO, ILL.

TELEPHONE DROVER 7309

4632 S. Ashland Ave.,

CHICAGO, ILL.

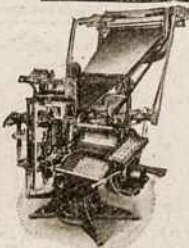
Lietuvos Vyčių Taupymo ir Skolinimo Bendrovė

Mūsų bendrovė skolina pinigus savo nariams, idant pagelbėjus nusipirkti arba pasirašyti namus, ir padeda nariams sutaupinti pinigus. Ši bendrovė yra reguliškai peržiurima per valdžią (State of Illinois). Šita bendrovė moka daugiau procentų ant taupinamų pinigų, negu kokia kita Banka. Jeigu nori, kad tavo pinigai būtų geroje vietoje padėti, tai pradėk būti jos nariu.

Pastaroji Bendrovė turi regulišką susirinkimus kas panedėlis 7:30 val. vakare Šv. Jurgio parapijos svetainėje, kambarys No. 1, arba reikale kreipkitės pas raštininką:

P. BALTUTIS,
3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.

Jums Visiems Reikalinga

Intertype mašina del rinkimo raiščių.

Nes kiekvienas skaitote knygas, o jas beskaitant nuplyšta, jeigu yra be viršų, o kai su viršais, tai ilgiau laiko

Mes apdarome visokias — senas ir naujas knygas, taip kaip Tam-

stos reikalausite. Taipogi turime įrengę NAUJĄ SPAUSTUVĘ sulyg

vėliausios mados mašinomis. Ir atliekame įvairiausių spaudos darbus, kaip tai: knygas, laikraščius, konstitucijas, programus, laiškus ir visokių-visokiausių pasakelbimus, kokių tik kas reikalauja.

Užtai, gerbiamieji Vyčiai, kada turėsite koki spaudos darbą arba knygų apdarymui, tai nepamirškite mūsų antrašo, o mes užtikriname, kad busite užganėdinti.

Su pagarba,

Kaulakiai Broliai, San.

THE LITHUANIAN PRINTING & BINDING HOUSE.

2214 West. 23rd Pl., Chicago, Ill.

Telephone Canal 107.

Nauja Knyga.

Vytė, Joanna Tamašauskaitė (Lakštutė), buvusi 24 kp., o dabar 60-tos kuopos narė, išleido knygutę savo rašytų eilių. Didelio formato, 64 puslapių, ant geros popieros, su pagražinimais. Kaina tik 25c (vienas kvoteris).

Gerbiamieji Vyčiai, paremkite praplatindami ją laike savo vakarų tuo sustiprinsite dvasią jaunos dainininkės.

Galima gauti pas pačią autorę:

720 N. Main St., Kewanee, Ill.

P. S. Imantiems kartu daugiau, nuleidžiama didelis nuošimtis.

Vyčių Vėliavos.

Vyčių kuopos, norint kad būtų vieno da ir tikra vėliava, meldžiame su užsakytais kreipkitės prie mūsų. Mes, kaip Vyčiai, teisingai darbą atliksime. Vyčiams speciališkos kainos. Tap-pat išdirbame antspaudas, ženklelius, karunas, įvairioms organizacijoms.

Mūsų ilgų metų praktika visus užganėdins.

M. A. NORKUNAS,
340 So. Broadway, Lawrence, Mass.

"VYTIS"

Jaunimo dvisavaitinis laikraštis.

leidžia

Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams	\$1.50
Pusmečiui	.75
Pavienis numeris	10c.
I užrubežių metams	\$2.00

"VYTIS"

1800 W. 46th St.,

Chicago, Ill.

:o:—:o:

"VYTIS"

(The Knight)

Published twice a month by the
Lietuvos Vyčiai (Knights of Lithuania)

SUBSCRIPTION RATES:

Yearly	\$1.50
6 month	.75
To Foreign Countries yearly	\$2.00

Advertising rates on application. All communications must be addressed:

"VYTIS"

1800 W. 46th St.,

Chicago, Ill.